

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaba

Olaylar dolayısıyla muhalefet hükümeti suçladı. — Gazeteler —
— Suçlu, ayağa kalk!

*Size yeni yılın
mutlu haberini
getirdim...*

BU YIL TASARRUF SAHİPLERİNE:

66 APARTMAN DAİRESİ
50 adet 100.000 lira
200 adet 10.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

NOT: Bu yıl dağıtılacak 66 Apartman Dairesinden 40 adedi Ankara'da olup beheri 100.000 lira,
26 adedi de İstanbul'da olup beheri 50.000 liradır

(Yeni Ajans : 811 — 34)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 11 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 5 Mart 1969

Düşmanlığın Biley Taşında..

TARİHTE nice kahramanımız, kumandanımız, dünyayı kendine dar görmüş yiğitimiz, şan vermiş hükümdarımız var. Savaşta savaşa koşmuş, ülkeler fethetmiş, uluslara diz çöktürmüş padişahımız var. Bir ansiklopediyi açsamız bol bol görürsünüz bunları... Uzun tuğlu, pala-bıyıklı, yüksek bakışlı, eğri kılıçlı serdarlarımızın resimleri bile gönüllerimize heyecan verir. Geçmişimizden gelen bir yücelik duygusu sarar benliğimizi:

— Biz Orta Asya'dan Viyana kapılarına, İspanya'dan Hint elerine kadar at koşturmuş, kılıç sallamış bir milletin çocuklarıyız... diye kendi kendimize övünürüz.

Ne var ki bu övünçlerin yanısıra üzüntülerimiz de eksik değil. İtiraf edelim ki, bilginiden, matematikçiden, filozoftan, mucitten, kâşiften yana yoksul bir milletiz. Dünyaya ansiklopedilerini açtığımızda bir Türk bilgini bulmak, çöllerde bir vaha bulmak kadar zordur.. bir Türk mucidine raslamak, Okyanuslarda tathisu aramak kadar imkânsızdır. Dünya bilimine katkısı olan soydaşlarımızın isimlerini saymaya kalksak, iki elimizin on parmağı fazla gelir.

Uzun yüzyıllar boyu savaşı barıştan üstün tutmuş bir ulusun çocuklarıyız biz...

İlk defa yarım yüzyıla yakın bir zamanda barış içinde yaşamak imkânına Atatürk'ün sayesinde kavuştuk. Savaşın yenilmez kumandanı, barışın büyük mimarı oldu. «Yurtta sulh, cihanda sulh» ilkesini Ankara kalesinin doruğuna bayrak gibi diken devlet adamı O'dur. Bu bayrak 1922'den beri dikildiği yerde duruyor. İkinci Dünya Savaşı Atatürk'ün sağ kolu yönetiminde kazasız belâsız atlattık. Daha sonra yer yer yangınlığa dönen dünyada savaş tanrısı kapımızı çalmaya cesaret edemedi. Yüzlerce yıldan beri bu kadar uzun süre barış içinde yaşamamıştık. Cumhuriyetten önce beş yıl, on yıl, onbeş yıl cepheden cepheye koşan, ve yalnız gençliğini değil, orta yaşlılığını siperlerde yaşayan Mehmetçik köyünde sabanın başında ve Kezban'ının yanındaydı.

Ama...

Bu kadar uzun süre barış içinde yaşamak galiba dokundu bize...

Yabancılarla savaşmayan bir devletin savaşa düşkün çocukları olan bizler, birbirimizin canına göz dikmeye başladık.

Bir hayli zamandan beri kardeşi kardeşe düşman eden hüsum içinde yaşıyoruz..

Kaşlar çatık..
Gözlerimiz biley taşına vurulmuş bıçak gibi..

Yüzler kasık..
Sinirler gergin..
Ve ruhlar dargın..

Eski zamanların bir efsanesini yaşıyoruz sanki.. Musa'nın kılıcı, denizi yarar gibi ikiye bölmüştür bizi..

Sağda kalan sağcı..
Solda kalan solcu..
Birbirinin dilinden anlamaz,

birbirini duymaz, birbirini tanımaz iki kişi.

İkisinin de sırtını sıvazlıyor sanki harp tanrısı..

İkisi de sanki büyük maça hazırlamıyor..

Yarım yüzyıl barış içinde yaşamış ulusun kavgaya susamış çocukları bunlar...

Yürelerinde kin, bakışlarında gayz, içlerinde nefret tomur tomur vatandaşlarımızın...

Mübarek camilerde sevgi ve dostluk vaazları dinleyeceğimize, düşmanlık duygularının tohumları atılıyor...

Babâli basınında durmadan:
— Müslümanlar cihad'a hazır olun... nağraları.

Kime karşı cihad?
Kâfire..
Kâfir kim?
Kardeşlerimiz.

Aynı dili konuşan, aynı bayrak altında yaşayan, tasada ve kavançta ortak bir ulusun bağrında kavga davullarının gürültüsünü daha ne kadar dinleyeceğiz?

Atatürk «Yurtta sulh, cihanda sulh» demişti.

Yarım yüzyıllık barışımızı hazmedemeyip kendi kendimizi mi düşman ilan edeceğiz?

Kendi kendimize mi seferberliğe geçeceğiz?

Oysa bizler, savaşımızı lâboratuvarların sessizliğinde, fakültelerin seminerlerinde, araştırma odaların loşluğunda, fabrikaların tezgâhlarında, tarlaların toprağında, maden ocaklarının dibinde vermek zorunda bulunan bir yoksul milletiz. Dünyada gelişmiş devletler tablosunda yer alırken birbirimizi yemeye hazırlanmak, ve bir ulusken iki ulus olmaya özenmek geleceğimizin en büyük tehlike işaretidir.

Us'umuzu düşmanlığın biley taşına vurup yitirmeyelim.

AKBABA

✱

Sen sağ, ben selâmet!

CKMP'nin açtığı komando kursları hakkında soruşturma başladı falan derken, Genel Merkez 34 vilâyette daha yeni komando kursları açılacağını bildiriyor.

Gerekçeleri de şu: Gençleri kahve köşelerinden kurtarmak için...

Böyle giderse, diğer partilerin komando kursları açmaları da yakındır. Kimi, «Gençleri tembelikten kurtarmak için» diyecek, kimi «Gençleri sinemalardan kurtarmak için» diyecek.

Sonra mı?... Olacaklar şimdiden belli. En küçük bir olayda millet birbirine girecek!

Son İstanbul olayları bunun bir başlangıcı değil miydi?

Bu kafa varken...

Eğlence yerlerine zam geldi.
Gezmeyiz.
İşkembe çorbasına zam geldi.
Yemeyiz.
Sigaraya zam geldi.
İçmeyiz.
Dolmuşa zam geldi.
Binmeyiz.
Derken seçim zamanı gelir...
Bizde bu kafa varken yine «Vermem» demeyiz!

KAN LEKESİ!

Endikasyon Recai

H APİSHANEDEKİLER, yeni gelene geçmiş olsun dedikten sonra:

— Eee, anlat bakalım suçun neydi arkadaş? diye sordular.

Yeni gelen, şişman, yanakları bir elma kadar kırmızı olan elli beşlik adam, gülererek:

— Sahtekârlık, dedi.

Ranzanın üstünde sahtekârlık suçundan yatmakta olan Beşyüz Osman:

— Para mı bastın arkadaş? diye sordu.

— Değil, para basmadım. Ben, daire kurdum efendim.

— Apartman dairesi mi? diye, sahte apartman katları kondurup, sahte tapularla ona buna kat satan Çiftkat Süleyman İlafe karışınca, Beligevşek Tahir:

— Kesin ulan! diye bağırды. Kesin de anlatsın arkadaş. Evet, seni dinliyoruz ağbi...

— Efendim, ben devlet dairesi kurdum. Bu kurduğum devlet dairesiydi... Efendim, ilk iş olarak dairenin ismini düşündüm. Sağolsunlar, karım, çocuklarım bu konuda bana hayli yardımcı oldular. Günlerce kafa patlattık, dairenin ismini ne koyalım diye... Sonradan bir gün büyük oğlum:

«Buldum baba, buldum! diye bağırды. Dairenin ismini, Özel Genel Daireler Arası Danışma ve Tanışırma Servisi Endikasyon Şube Müdürlüğü koyalım.»

Beligevşek Tahir:

— Anlamadım babalık, şunu bi kez daha tekrar etsene, dedi.

Elma yanaklı şişman adam, dai-

renin ismini tekrar edince Beligevşek Tahir tekrar sordu:

— Yâni şimdi bu daire dolap ha babalık?

— Dolap evlât dolap... Ashında böyle bir daire yok. Fakat dairenin adresi var, o adres de bizim ev... Ben ilk iş olarak maliyeye sahte olarak bir müdür kadrosu postalam. Aradan üç gün geçtikten sonra, kendi vazifeye başladığım tarihi bir kâğıda yazarak, altını dairenin sahte mühürleriyle mühürlüyüp malîyenin yolunu tuttum. Bu arada bir de bordro yapmayı ihmal etmedim. Maliyeye gittiğimde, bizim sahte olarak postalamış olduğumuz kadronun geldiğini gördüm. Kadromda maaşımı bin lira, müdür makam ücretini de 250 lira olarak yazmıştım. Allah bin bin bereket versin o günü 1250 lirayı cebime soktuktan sonra evimin yolunu tuttum. Artık bu demektir ki, her ay başında bizim 1250 liramız tamam...

— Üç ay böylece, bir müdür olarak kocaman daireyi tek başıma çevirdikten sonra, nah burama geldi. Ulan, dedim kendi kendime, hiç koskoca bir daire, bir müdür bir mühürle idare edilir mi? Bu ki, bizim ne dairecilik anlayışımıza sığar, ne de devletçilik anlayışımıza... Üç ay sonra hemen bir kadro daha postalamalıyım maliyeye... Kendimi muavinliğe, yeni gelene de müdürlüğe terfi ettirdim. Müdürlüğün maaşını 1250 lira yaptım, ayrıca kendime de bir muavinlik kadrosu postalam. Allah bin bin bereket versin, o aydan itibaren, hem mutemet, hem de dairenin muavini olarak ayda 2700 lirayı, iki

imza karşılığında cebime indirmeye başladım.

İki ay sonra, aklıma hademe işi geliverdi. Yahu ben bunu, bugüne dek nasıl olmuş da unutmuşum? diye kendi kendime hayıflandım. Bunun yazı var, kışı var, ıyırakı var, postası var... Tek hademeyle idare edemezdim. Hemen iki adet 400 lira aylıklı hademe kadrosu postalamalıyım... Arkasından hademeleri iki gün arayla işe başlatıp, ay sonunda da bu hademelerin maaşlarını cebime indirdim. Artık aylığım, dört imza karşılığında 3500 liraya yükselmisti. Çocuk çocuk refah içerisinde yaşıyorduk... Karım çiftter çiftter mantolar alıyor, oğlum son moda elbiseler diktiyor, kızım da bir giydiğini bir daha giymiyordu... Fakat böyle bir zaman geldi ki, çocuk çocuk iyice bolluğa refaha alışınca, bu para da az gelmeye başladı bize. Karım:

«Ayol, dedi, hiç koskoca dairede, bir müdür, bir muavin, iki hademe mi olurmuş? Nerde sizin memurlarınız? Bugün memursuz daire demek, meyvazsız ağaç demektir. Haydi haydi, iki mi olacak, üç mü olacak, dairene memurlar tayin ediver gitsin!»

Karım haklıydı. Bunca zaman, bu kadar işin üstesinden bir müdür, bir de muavin gelmişti. Biz de bu vatanın evlâdı, biz de bu vatanın memuruyduk. Devrisi günü hemen maliyeye biri 600 lira kadrolu, öteki de 700 lira kadrolu olmak üzere iki kadro gönderdim. Ayrıca bir de, sahte imtihan evraklarıyla birlikte, daireye yeni alınmış stajyer bir me-

mur için resmen kadro isteyip, bu kadro kâğıdıyla birlikte, bir de dışarı ilden tayin edilmiş memur için maaş lîmühâberini evraklara ekledim. Hepsinin de işe başlama tarihlerini, ikişer, üçer gün arayla maliyeye bildirdim. Allahın izniyle ay başında kocaman bir bordroyla dayandım vezneye... O ay 5300 lira ile evime döndüm... Artık dairemde bir müdür, bir muavin, üç memur ve iki hademe çalışıyordu. Çocuk zamlarını da çerez parası saydığımdan, iki ay içinde sahte doğum evraklarıyla müdürümü ve memurlarımı dört çocuk sahibi ettim. Böylelikle çocuk sayısı onbeşi buluyordu...

Biz bir yıl bu parayla geçinip giderken, yine hayat pahalılığı, yine bolluğa alışma yüzünden, ikişer ay arayla üç memur daha tayin ettim. Bunlardan birinin beş, birinin yedi, birinin de dokuz çocuğu vardı. Bu arada işlerin çokluğunu göz önüne alarak bir hademe daha tayin ettim daireme...

Aradan üç yıl geçince, terfi işlerini ele aldım. Tüm memurların dosyalarını sicillerini en ince ayrıntılarına kadar tuttuğum için, hangisinin ne zaman, kaç liradan kaç liraya terfi edeceğini biliyordum. Önce iki memurumu, sonra müdürümü, daha sonra da kendi maaşımı bir üst dereceye terfi ettirdim. Bu arada stajyer memurumun stajyerliğini kaldırıp, ayrıca iki stajyer memur görevine başlatım Mehmet Çevik'ler, İsmail Kırılı'lar, Tayfun Çelimsiz'ler ve daha nice memurlarım, her ay başında imzalarını atıyorlar, sıkır sıkır maaşlarını alıyorlardı... Endikasyon Şube Müdürlüğü, birlik ve beraberlik içinde çalışmanın, aynı zamanda bir memur olarak vatana faydalı olmanın yüce sembolü idi... Bu daireye tayin edilen bir memur, bir daha asla başka bir yere tayinini istemiyor, bu ulu atmosferden ayrılmamak, ömrü oldukça yararlanmak istiyordu.

Dairenin yıllık kırtasiye, odun kömür, telefon ödeneği, su gelince, onun da bir yolunu bulup, bu miktarda iki misline çıkardım. Bekâr memurlarımdan bir tanesini evlendirip, bordroda ona göre vergisini düşütm...

Velhasıl bizim sahte daire bir saat gibi sıkır sıkır işliyordu. Arada bir maliyedecekler, bizim müdüre selâm bile söylüyorlardı. Olur efendim, ederim efendim, diyordum...

Ah efendim ah, nene gerek senin tamirat? Konunun hiç bu yanını düşünmemiştim. Bilmem ki, basiretim mi bağlandı, yoksa karımın dırdırı mıdır nedir, biz daireyi tamir ettirmeye kalkışmadık mı? Bu iş için bir keşif raporu ve aynı zamanda 82 bin lira istedik... Niyetimiz hakikaten bu parayla evin ikinci ve üçüncü katını çıkarmaktı... İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Arandı tarandı, bizim daire bulundu. Bulundu ama, içinde de bizim hanımdan başkası bulunamadı. Gelenler soruşlar:

«Hanım nerede buradaki Özel Genel Daireler Arası Danışma ve Tanışırma Servisi Endikasyon Şube Müdürlüğü?» diye. Karım:

«Efendim, o daire buradan taşındı» demiş.

Demiş ama, yutarlar mı hiç? En sonunda işte böylece enselediler bizi...

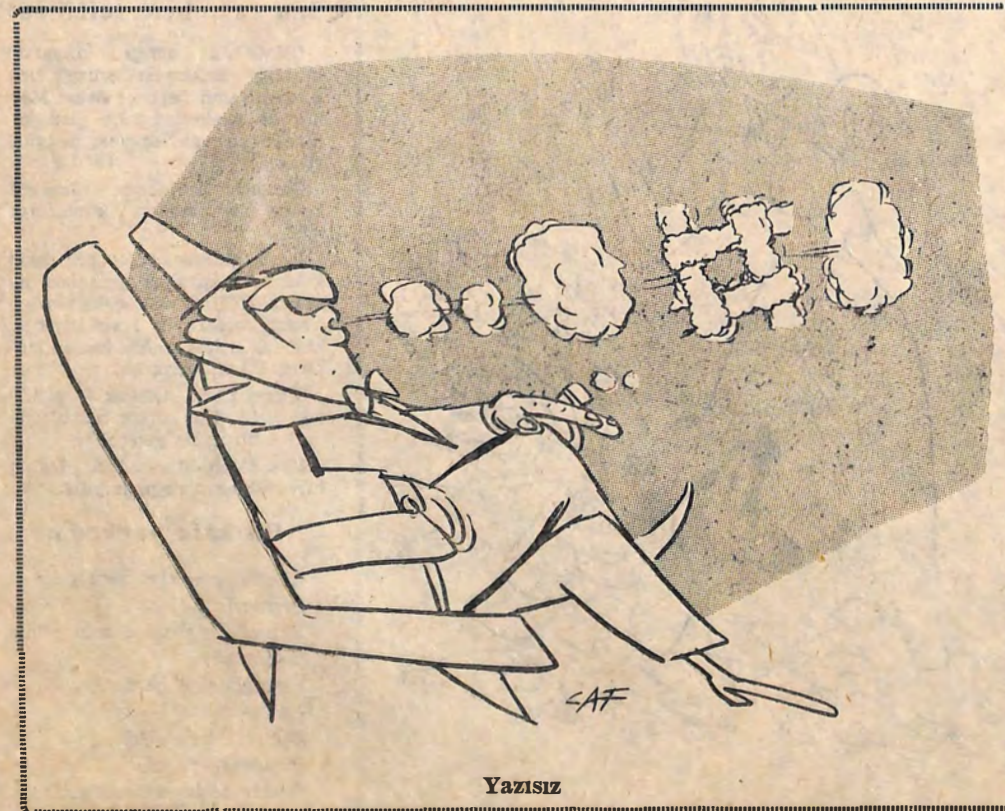
Beligevşek Tahir:

— Babalık, senin adın ne? diye sordu.

— Adım mı? Benim adım Recai'dir efendim.

— Tamaam... Arkadaşlar, bundan böyle babalığın adı Endikasyon Recai'dir anladınız mı lan ördekler? Hey ulan kahveci, yap bizim Endikasyon'a demli bir çay!...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

Bölükbaşı, «İktidarın bir eli vatandaşın cebinde» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

İstanbul'da seyyar tuvalet kurulması istendi. — Gazeteler —

— Tuvalet bi kişi... Tuvalet bi kişi!...

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HEYBET VE MUHABBET

GEÇENLERDE Londra'da ölen «Canavarlar Kralı» Boris Karloff'u bilirdiniz tabii?

Yaptığı yüz otuzdan fazla filmde öcülüğün bütün çeşitlerini aşırı başarıyla canlandırmış olan Mister Karloff bizim memlekette en çok Frankenstein serisiyle tanınır.

(Hani, münasebetsiz bir doktorun ölü parçalarıyla yarattığı umacı montajı... Türkiye'de pek tutmuştu da «Frankenstein'in Oğlu», «Frankenstein'in İntikamı», Frankenstein'in bir sürü şusu bu-su diye başlıklarla gösterilmişti bütün seri.)

Ben o belâyâ pek küçükken çattım. Allah rahmet eylesin, akılsız bir dadım vardı; sanki görülecek başka şey yokmuş gibi elimden tutup beni Pangaltı'daki Tan sinemasında Frankenstein heyulâsıyla tanışmaya koşturmuştu.

Canavarın ortalığı duman edip civarda boğazlanmadık adam bırakmayışını dehşetten irilemiş gözlerle seyrettikten sonra bir kaç gün idrardan kesilmiş, altı ay kadar süreyle de birisinin eline sıkıca yapışmadan karanlık yerlerden geçememişim.

Oysa ölümü dolayısıyla haber ajanslarının bildirdiklerine göre Boris Karloff çocukları çok sevmiş ve vaktiyle bir muhabire şöyle demiş:

— Evet, ben bütün ömrümce dehşet filmleri çevirdim ama bunu çocuklar eğlensinler diye yaptım. Çünkü çocuklar öyle şeylerden korkmazlar aslında; heyecanın tadını çıkarıp keyiflenirler.

Yine geçen hafta basında Janos Prohaska adlı bir «korku uzmanı» ile ilgili haberler ve röportajlar çıktı.

Bu zat Macaristan'da doğmuş. Fransa'nın şarabı, İtalya'nın makarnası gibi Macaristanın da hortlakları, vampirleri, kurt adamları falan meşhurdur. Bay Prohaska o biçim bereketli toprakta yetiştiğinden adam korkutmaya merak sarmış.

Girdiği bir sirk topluluğunda kendisine goril rolü vermişler. Her temsilde goril postu giyip sağa sola hamle ederek seyircileri ürktürmeye çalışmış. Zamanla postları beğenmez olup onları da kendi yapmaya başlamış. Ve bu işlerde o kadar başarı kazanmış ki sonunda ününü duyup Holivuda çağırmışlar Prohaska'yı.

Orada Tanrı kendisine «Yürü ya kulum» demiş. Kim öcülü, umacı, canavarlı bir film yapacak olsa ona koşuyormuş. İş artıkça ustanın ustalığı da ilerlemiş. Yaptığı modeller günden güne korkunçlaşmakta imiş.

Bunların gördüğüm örneklerinden biri «başka dünyalardan gelmiş bir dev yaratık» olup evlerden irak bir şeydi gerçekten.

Prohaska dört metre yüksekliğindeki bu beş bacaklı, tek gözlü, çok kulaklı, alelacep renkli postun içine girip sopaların üstünde yürüyordu. Postun içindeki irili ufaklı motörler ve pompalar sayesinde canavarın karnını yahut sırtını balon gibi şişirmesi, ağzından renkli dumanlar püskürtüp kulaklarından alev fışkırtması, «yapısı» avuçlarıyla dilediği şeyi emmesi ve daha bir çok sevimli marifetler göstermesi mümkün oluyordu.

Ardarda böyle eserler verip bolca dünyalık doğrultan Bay Prohaska'nın da aslında insanları ve özellikle çocukları pek sevdiği bildiriliyor. Gazetecilere şöyle demiş:

— En korktuğum şey benden nefret edilmesidir. İnsanlara kendimi sevdirmek, herkesle kaynaşmak istiyorum.

Her halde o niyetle olacak, son eserine bürünüp sokağa çıkmış. Tabii başlamış ahali kaçışmaya. Bir kaç kadın bayılmış; çığlıklar, feryatlar birbirine karışmış. Adamın biri de tabancasını çekmez mi!

Canavar hemen «Aman yapma kardeşim!» diye insanca konuşarak ön ayaklarını havaya kaldırmış da zor kurtulmuş.

Bu maskaralıktan sonra Prohaska'nın basına verdiği demeç yine aynı:

— Ben insanlarla kaynaşmak istiyorum.

Gelin de Prusya'lı Büyük Frederik'i hatırlamayın. O despot da uşaklarını bastonla döverek kovalarken şöyle haykırırmış:

— Benden korkmayın! Sevin beni, sevin!

Hoş, Frederik'den de önce hatırlayacağımız kişiler var, değil mi? Bir yandan halktan sevgi ve saygı beklerken bir yandan da kudretleriyle herkesi korkutmaya kalkan yeni despotluk adayları...

Bari Prohaska'dan ibret alsalar da, sokağa çıkmaya kalkmasalar!

Refik ERDURAN

C K M P

C.K.M.P.'nin adı, «Milli Hareket Partisi» oldu. — Gazeteler —

BARDAĞININ dibinde kalan son bir kaç damla çayı da yudumladıktan sonra karşısında oturan delikanlıya sordu:

— Demek köyden yeni çıktın ha? Delikanlının yerine, yanında oturanlar cevap verdiler:

— Yeni ya... Bu üçüncü günü.
— «Daşına doprağına gurban olduğum İstanbul'una yerleşip, dakım tezgâh kuram» dedin aklın sıra.
— He ya, dediler delikanlının yanında oturanlar. Bütün güvenimiz sende... Olursa, sayende bir baltaya sap olur.

— Dopu dopu üçbin pangnotun var, he mi?

— He ya, dediler gene. Onu da eş dost yardımıyla bir araya getirdik. Ağzığına yerleştirdiği sigaradan bir nefes aldı:

— Nasıl bi iş dutmak geçiyor gön-lünden?

— Gayrı sen neyi münasip görürsen, dediler. Bi yerde tükâncılık mı olur, bi konakta gapıcılık mı olur... Derdi az, kazancı çok bi yere başını soksun da...

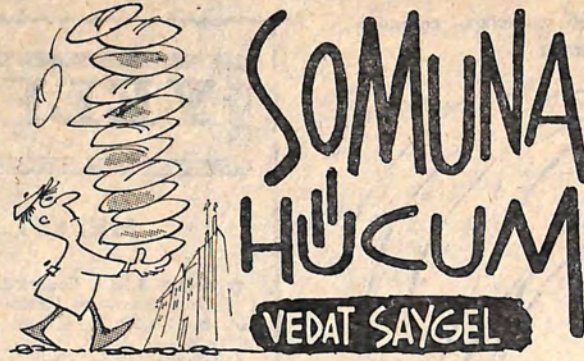
Konukları için ocağa beş çay da ha söyledikten sonra:

— Köyden çıkmakla hiç iyi etmemişsin oğul, dedi. İstanbul gibi kentlerde gurbet adamı kolay kolay iş güc sahibi olamaz. Olsa bile boğazından kesip bi kenara iki kuruş koyamaz. Hele üçbin gayme hava parasıyla bi apartman kapıcılığı mümkünü yok bulamaz! Hadi buldun diyelim; kapıcılığı nedeceksin?

Başını önüne eğdi delikanlı.
— Ne olsa çalışması çalışmaya, dinlenmesi dinlenmeye benzer, dedi yanındakiler. Eh, üç beş kuruş para da getirir...

Dünyanın çilesini çekmiş bir kahr-aman pozu ile sözlerini yarıda kes-ti konuşanların:

— Dinlenmek mi?... Kapıcı mil-lette dinlenmek var mı gardaş? Bu yere batası öyle bi meslek ki, ne yedirir, ne yatırır insanı! Adam hekimdir. Belli saatlere işine gider, hastalarını mayene eder, saati dol-du mu doldu, sırtından önlüğünü at-tığı gibi çeker gider! Ne yağmurun yağıp yağmayacağını düşünür, ne hökümatın yeni zam kararları alıp al-mıyacağını... Diyelim adam memur; saat beş deyip daireden çıktı mı ne muamelesi bitmemiş evraklar ilgi-lendirir onu, ne rüzgârın hangi yön-den esiş... Başbakanın, bakanların bile istihareti vardır da, bizim din-lenmemiz yoktur. Herkesin paydos ettiği saatte, memleketin her şeyini biz düşünmeye başlarız. Kapıcı de-diğinde, önce erkâniharp kafası ola-cak. Gazeteleri bütün apartman hal-kından önce okuyacaksın. Siyasî me-selelerden hava durumuna varınca-ya kadar radyonun haber bültenle-rini dinleyeceksin. Sonra olacakları önceden kestirip, ona göre tedbirini alacaksın. Mesleğin püf noktasını öğrenmek kolay mı? Tam yirmi yıl-dır bu işin çilesiyle yuğrulduğum. İs-tanbul'a ikinci gelişim bu benim. Aynı apartmana kapıcı olarak ikin-

ci girişim. İkinci kez işe başladığım-da, çalıştığım ilk yılları mumla ara-dım. Üç beş yıl sonra da bu günleri mumla arayacağız. Neden dersen, kapıcılık da medeniyetle birlikte ilerliyor. Ayak uyduramadın mı, yan-dığın gündür! O, eskidendi bi çöp tenekesi dök, bütün gün yan gelip yat. Bu devirde kapıcı dediğin fut-boldan siyasete, Amelikanca «Vel-kome'dan, Go home» a kadar her bi şeyden anlayacak.

— Haklısın, dediler. Hani sayen-de...

— Canım melmeketlimdir. Yardım etmesine elbet ederim ama, önce bi gurs görmesi şart. Diyelim üçbin gayme hava parasına elden düşme bi kapıcılık uydurduk sana. Devre-si sabah hemen işe başladın. Bak-kalın hazırladığı gazeteleri alıp, daire kapılarının altlarından atmaya başladın. Gözüne bi haber ilişti ki, liman işçileri greve karar vermiş. Ne yaparsın?

— Aman dayı, dedi delikanlı, grevi de ben mi düşünecem? Hökûmat düş-sünün oncaşık şeyi de...

— Duydunuz ya, diye gevrek gevrek güldü. Hökûmat düşüncekmış. Oysa bunu düşünmek kapıcının vazifesi. Şöyle elini şakağına koyup, «Ülen Memet» diyeceksin kendi ken-dine. «Liman işçileri grev yaparsa ne olur? Limana gelen hiç bi gemi boşaltılmaz. Gemiler boşalmayınca ne olur? Petrolde kömüre, sebze-den meyveye her şey gemilerde ka-lır. Başlar mı şehirde bi kıtlık? «E-men daireleri aklından geçireceksin. Önce gaz kullananlar: Maliyecî Hüsnü bey, Şoför Ali bey, kasap Sab-ri... Bunlara gaz buldun, ne âlä... Bulamadın mı İstanbul'u dört dön-dürürler! Onların gazlarını yedekle-din mi, döneceksin sebze meyve sto-kuna...

— Doğru, dediler. Ama elini uza-tırsan...

— Uzatacağım canım... Ben, işin u-zaktan görüldüğü kadar kolay ol-madığını anlatıyorum. Benim ilk işe başlayışım da aşağı yukarı seninki gibi olmuştu. Askerliği bitirmemle beraber arkadaşların aklına uyup, atmıştım kapağı İstanbul'a. O ka-pı senin, bu kapı benim dolaşırken,

bizimle hemşeri çıkan bi yapı kal-fası:

— Dur sana bi iyilikte bulunayım, dedi. Apartman kapıcılığı yapar mısın?

— Aman ağam gözünü sevem, de-dim. Beni bu sefaletten kurtar de-gil kapıcılık, bulaşıkçılık bile yapar-ım!

O sıralar daha hava parası falan yok, ardına taktığı gibi şimdi çalış-tığım apartmana kapıcı yaptı beni.

İş kolay. Sabah kalktım mı, daire daire dolaşıyorum, ismarladıklarını bi deftere yazıyorum, bakkal kasap işi bitti mi çöpleri döktüyorum, merdivenleri paspaslıyorum, sonra pay-dos. Bi daha iş ertesi sabah. Diledi-ğin yere git. Ne arayan olur, ne so-ran. Bütün sıkıntım yalmızlık. Vakit var, vakit geçirecek arkadaş yok. Para var, para harcayacak ihtiyaç yok. Sanki kapıcı değil, ev halkın-danım. Sabah oldu mu dairelerden biri kahvaltı veriyor, bir başkası öğ-le yemeği yediyor, akşamlığı daha bi başkası, anlayacağınız bey gibi yaşıyorum. Apartman halkında bi birlik var, bi beraberlik var, sorma-yın. Birinin derdine otuz daire bir-den koşuyor. Hoş o sıralar bütün millet öyleydi ya... Kim kime nasıl yardım edeceğini şaşıyordu. Güle söyleye, sıkıla sevine ayı tamamladı. Komşulardan biri:

— Maaşımı aldın mı? diye sordu. Üstelik para da verecekleirdi ha? Sevinçle:

— Almadım, dedim.

— Albay Rifat beyi gör, versin.

Bu ismi duyunca içim cızz etti. Askerde benim de Rifat bey isimli bi albayım vardı. Talim terbiyemi tamamladıktan sonra, askerlik ilmi-ni kavradığımla anlayan kumandan-larım, savaşa olmadığımız için cep-he yerine, emirleri olarak onun evi-ne göndermişlerdi beni.

Babacan bi adamdı. Bazan ansızın yanına çağırır:

— Bulduğumuz yer, bir dağ ya-macı, dirdi. Mevcudumuz bir mar-ga... Düşman batıdan geliyor. İkiyüz metre ilerimizdeki köprüyü koruya-cağız. Mangayı nasıl dağıtırsın, ha-fif makineli tüfeği nereye koyarsın?

Bakardım, makineliyi nereye koy-sam olacak gibi değil. Bir manga

bir alaya ne yapsın? Çoğu zaman ben düşünürken sinirlenip sorardı:

— Söylesene be adam, ne yapar-sın?

Çaresiz cevap verirdim:
— Direnirim gumandanım!

— Sen karar verene kadar geçti

gitti herifler!

— Arkasından kovalarım!

Düşündüğüne raslatsam mem-

nun olur, raslatamazsam bana ders

vermeye koyulurdu.

İşe başladığımdan beri binada al-bay görmediğim için sordum komşu-ya:

— Rifat bey nerede oturuyor?

— Yedi numarada...

Çıka çıka karşıma bizim albay çık-maz mı? Meğer o emekli olmuş, biz

terhis olmuşuz. Biz bi sarmaş do-laş olduk, sanki yıllar sonra kavu-

şma babaya oğul gibi. O günden

sonra günlerimiz bi tatlanış tatlan-dı o yolu düşüktüğü benim odama uğ-

ruyor, ben işimi bitirince soluğu o-nun dairesinde alıyorum. Fakat e-mekli de olsa yine asker. Arada bir

damarı mı tutuyor, yoksa eski gün-lerini mi hatırlıyor, neyse, bi dik-

kat çekiyor. bi komut veriyor, ar-dından gelsin tabikat!

O:

— Düşman keşif uçakları tepemiz-

de... Mangam gizle! diyor, ben ha-yali mangama:

— Tam sipere! diye komut verio-yum.

Fakat yalnız Rifat bey mi? Her

millî meselede bütün şehir halkı

tek vücuttu sanki. Hele «Kıbrıs

Türk'tür» diye bi ses duyulsun, bü-tün şehir halkı «Ya taksim, ya ö-lüm!» diye sokaklara üşüşüyordu i-

nan olsun. 27 Mayıs'tan sonra reh-inde altınlarımızı kurtarmak için

«Gönlünden kopan yardımıda bulun-sun» dendi, millet altın olarak nesi

varsa seve seve verdi. Kıbrıs'ın bom-balanması sırasında ne birliktli o

öyle? Küskünler barıştı, yabancı

ceplere paramız gitmesin diye

«Türk'ten Türk'e alışveriş» yapıldı,

her hangi bi karışıklıkta vatandaş

ekmeksiz kalmasın diye fırınlar gün

nün 24 saati çalıştı. Herkes birbirini

düşünüyordu, bolluk içinde olan sıkın-tı çekene yardım ediyordu.

İki yıl öncesinin yaz başlarına ka-dar bu böyle gitti. Benim gözlerim-

de de sila özlemi büyüdüğüce büyü-yordu hani. Hasret gidermek için a-

partman halkından izin aldım, bi-zim kambur Tevfik'i emaneten yeri-me bıraktım. Gittim köye. Üç ay

sonra döndüm ki ne göreyim? Ne

şehir bıraktığım gibi, ne de insan-ları... Sanırsınız araya kan davası

girmiş! Milletün surati asılmış, çe-nesi kasılmış, aralarında ne selâm,

ne saygı kalmış. Dolmuşa biniyor-sun hava açıksa başka, yağışlıysa

başka ücret alıyor. Otobüse durma-sı için el sallıyorsun şoförün keyfi

yerindeyse alıyor, değilse gazlayıp

seni yolda bırakıyor. Bakkala gidi-yorsun, en kötü malı en yüksek fi-

yatla satıyor. Kim kime kıstırırsa

kendi kazancı için karşısındakini he-men oracıkta üryan bırakıyor!

Bizim apartman halkı, şehirliden

de beter. Kimsenin kimseyle selâmı

sabahı kalmamış. Radyo, «Kıbrıs»

diyor, kimsenin kılı kıpırdamıyor.

Ülen n'oldu bu insanlara böyle? Es-

kiden «Kıbrıs» dendi mi, her kattan

en azından beşer baş uzanıp:

— Memeet, çabuk bize bayrak bul!

diye bar bar bağırlardı.

Bu kez «Kıbrıs» adını duyan:

— Memeet, çabuk bir kaç günlük

ekmek bul! Kıbrıs yine karışıyor ga-liba, diye merdiven başlarına fırlı-yor.

Diyelim dış borçlarımızın çoğaldı-ğını yazdı gazeteler. Otuz daire-

den uzanan otuz ağız birden:

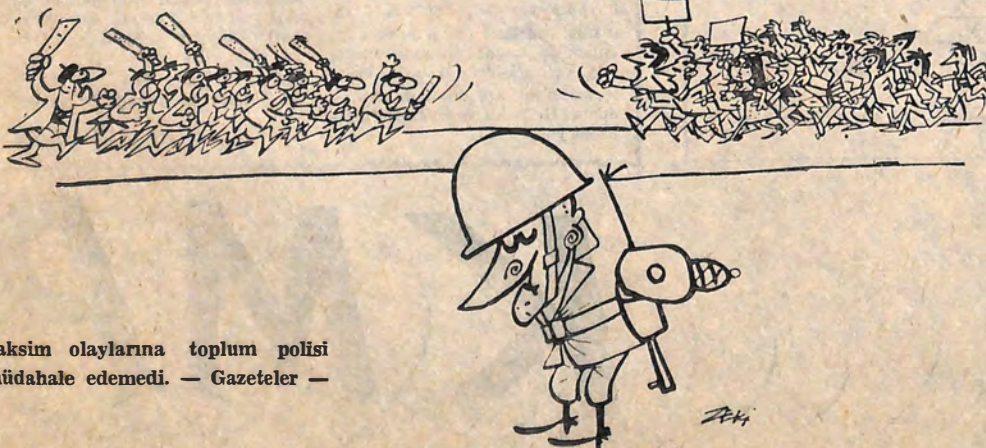
— Memeet, bitmeden ekmek ye-

dek! diye ünnüyor.

Ülen vaktiyle buna benzer durum-

larda parmaklarımızdan nişan yü-züklerinizi çıkarp hazineye bağışla-

yan sizler değil miydiniz?

Taksim olaylarına toplum polisi müdahale edemedi. — Gazeteler —

Nedenini öğrenmek için içim içi mi kemiriyor ama, cesaret edip kimseye bi şey soramıyorum ki Komşu kapıcıları göreyim de onlardan bilgi alayım diyorum, adamları görmek mümkün, yanlarına sokulup konuşmak mümkün değil. Yürümüyorum, uyuyor mübarekler! Bi bakıyorsun apartmanın kapısından çıkmış, bi bakıyorsun toz olmuş! Birini dönüşünde karşıladım da, yanında konuşkan ağzından bir kaç kelime alabildim.

— Nerden geliyorsun? dedim, cevap verdi:

— Ekmekten...

— Daha önce nereye gitmiştin?

— Ekmeye...

— Ondan önce nereden geliyor dundu?

— Ekmekten...

— Yahu kardeşim, dedim, kimi görsem bi ekmektir tutturmuş. Gittiğinden beri insanların iştahı mı açıldı, mahallenin nüfusu mu çoğaldı, yoksa fırınlar mı azaldı?

— Hiçbiri değil.

— Peki nedir bu açgözlük?

— Devir değişti oğlum, dedi komşu kapıcı Şimdi herkes yarınını garantiye almaya bakıyor.

Bunca yarınını düşünen insanın içinde, milletini memleketini düşünen sadece aç iki insan kalacaktı anlaşılan: Albayla ben! O da son zamanlarda sabah erkenden evden çıkıp, gece geç vakit dönüyormuş. Yorgunluktan, onun geldiğini duymuyorum bile. Bütün gün her seslenişte ismarlananları almak için sağa sola koşuyorum, akşam turşu gibi kafayı vuruyorum. Fakat uyuyabiliysem... Daha gözlerimi yumarken, inceli kalınlı seslerle çın çın ötüyor apartman:

— Memeet!

— Fırıyorum yerimden:

— Buyur efendim.

— Bugünkü gazeteleri okudun mu?

— Okudum. Ne olmuş?

— Marmara bölgesinde sağnak yağış bekleniyormuş.

— Eee, mev... nidir efendim, yağar. Hayırlı rahmeti olsun.

— A-aa!... Terbiyesizin zoruna bak! diye ünnüyör bi kaç avrat. Yağmaz diyen mi var ayol? Sen koş şuradan üç muma beş ekmek al!

Hani iki saate kadar kıyamet kopacağı ilân edilse:

— Memeet! diye seslenecekler. Duydun mu kıyamet kopacakmış, çabuk beş ekmek daha al!

Bi sabah gazeteleri almaya giderken, albayla burun buruna geldik kapıda. Hal hatır bile soruşmadan, o çok iyi bildiğim asker sertliğiyle: — Altıncı Filo geliyor! dedi.

İşim acele olduğu halde sırf kalbi kırılmasın diye sözünü tekrarlardım:

— Altıncı filo geliyor kumandanım!

— Evet, geliyor, dedi

Ondan başka söz çıkmayınca ben sordum:

Yazısız

— Ne yapacağız?

— Kafanı çalıştır biraz, ekmek alacağız ekmek! diye bağırmasın mı? Bizim albayın sivil hayata iyice alıştığına inandım.

Fırın fırın dolaşıp bulduğum ekmekleri topladıktan sonra, iyi bir kapıcının nasıl olması gerektiğini uzun uzun anlattı da eksiklerimi öğrendim. İyi bir kapıcı, apartman halkını avaz avaz bağırılmayan, olayları değerlendirerek, ihtiyaç duyulacak maddeleri önceden hazırlayan kapıcıydı. Kafanı kullanacaksın, leb demeden leblebiyi anlayacaksın.

O gün, bugün hükümet adamlarından daha çok kafa yoruyorum memleket meselelerine. Devir, milletçe birlik olarak düşmana hücum devri değil, somuna hücum devri! Kim aç kalacak, kimin karnı doyacak düşünmiyeceksin. Âlimler gibi durmadan kafa yoracak, olabilecekleri hesaplayıp hemen tedbirini alacaksın. Öğrenciler yürüyüşe mi geçti? Neler olabilir? Bir kısım öğrenciler de yürüyüşleri durdurmak için karşı yürüyüşe geçer, iki taraf karşılaşınca kavgaya çıkar, kavga çıkınca yollar kapanır, trafik tıkanır, trafik tıkanınca fırınlar unsuz kalır. O halde?... Boşver kavgayı... Somuna hücum!

— Haklısın, dediler dinleyenler. Ama yardım edersen...

— Fikir benden, sermaye ondan, dedi kapıcı. Koyusun üç bini, ortak iş yapalım Her siparişte bakkal bakkal koştuktansa, toptan yığılalım malı benim daireye, perakendeci kârını da biz alalım. Bakkal fiyatına ekmek, fabrika fiyatına makarna yağsak yükümüzü tutarız. Ne diye işsizlikten ağlaşıyorsun boş yere?

Vedat SAYGEL

Halden anlamak

Diyorlar ki: «Sizin için Doğacak mutlu (YARIN) lar.» Eskiye saç tutmaz perçin, Boşuna bu iyi zanlar, Damdan düşen halden anlar.

Ne kadar çam devrilmede, Fırladıklar çevrilmede. Söyüp, sayan sıvrilmede. Parmak yalar bal tutanlar; Damdan düşen halden anlar.

Kimisi bol, kimisi dar, Herkesin bir ortamı var. Az tamahtan büyük zarar... Sözüme size rey umanlar; Damdan düşen halden anlar.

Bazıları eder inat, Takınrlar kuyruk, kanat. Bilmezler ki: Gök yedi kat, Pike yapar yorulanlar; Damdan düşen halden anlar.

Nerden alırlar bu aklı? Kendileri her dem haklı (!) Esas maksatları saklı: Göz yumup ağız açanlar; Damdan düşen halden anlar.

Çok şişiyor bu kurbağa, Düşüncesi olmak boğa. Göl beğenmez çıkar dağa, Benimdir der bu ormanlar; Damdan düşen halden anlar.

Pelte için yok bir umut, Boğazında kalır armut. İster çek git, ister somurt. Kilerde oynar sıçanlar; Damdan düşen halden anlar.

Çiftçi kredi bekliyor, Halkı zam derdi bekliyor. Peyniri kedi bekliyor. Etrafı sarmış dumanlar; Damdan düşen halden anlar.

Fazla güvenme gemine! Kanma her söze, yemine! Yapış kelin perçemine! Nasılsa oldu olanlar; Damdan düşen halden anlar.

Atımız yok, Koçumuz yok, Adak dolu hurcumuz yok. Bizim bunda suçumuz yok. Ne isterler: Uluyanlar; Damdan düşen halden anlar.

Aşk da politika gibi, Vefa; Zümrüt-Anka gibi. Bizce hepsi şaka gibi. Sık sık değişir imanlar; Damdan düşen halden anlar.

Her işin başı, sonu var, Bahtın bin bir oyunu var, Milletin çok sorunu var, Kimin için çalar çanlar; Damdan düşen halden anlar!...

Salâhattin KUTLU

Akdeniz'de Kızıl Çin donanması varmış. — Gazeteler —

GÜZELLİK nedir, güzel kimdir diye bir soruşturma açsak kimbilir herkes neler söyleyecek ne enteresan cevaplar verilecektir. İnsanların ayrı ayrı güzellik anlayışı vardır. Birisinin güzel bulduğunu diğeri beğenmez, «Ona güzel mi denirmiş?» diye burun kıvrır. Mecnun'a Leylâ'yı gösterip alayla, «Senin yanıp yakıldığın güzel bu mu, neresi güzel bunun?» demişler, o içini çekerek, «Siz onu bir de benim gözümle seyreidin bakalım...» diye cevap vermiş. Demekki kısacası «Gönül kimi severse güzel odur.»

Şüphesiz güzellik tariflere sığmaz, ölçülemez. Ama gelin de bunu insanlara anlatın. Bir sürü güzellik yarışmaları yapılır, dünyanın en güzel kızları seçilir, ölçülür biçilir, güzellik kurala bağlanmak istenir. M.O. (5) yılında Yunan heykeltıraşı Poliklitus'un yaptığı bir heykel devrinde eşsiz bir güzellik örneği sayılmıştır. Diğer sanatçılar da onun eserini ölçü kabul etmişler. Oysa bir başkası gelerek bu ölçüleri altüst edivermiştir. Zamanımızda da güzellik ölçüleri geçmiş yüzyıllarından apayrıdır, gelecek çağın güzellik ölçüsü daha başka olacak pek tabii ki... Eski çağların güzellik sembolü Afrodit (Venüs) bugün bir güzellik yarışmasına sokulsa acaba kaçınıc gelir ki?... Devrinde tapılan bu güzellikte birçok kusurlar göze çarpıyor şimdi. Bir kere alını dar, burun fazla düz, yanakları tombulca, boyunu kalın. Beli kalın. Hattâ boy bos bakımından da oransız sayılır. Yaaa!...

Güzellik ilmine estetik deniliyor, eskiden bediyyat adı verilir ve okuluna da darülbedayı denirdi. Şimdi güzel sanatlar akademisi diye anılıyor, sanki çirkin sanatlar olurmuş gibi... Sanatla uğraşanlara da sanatçı deniyor, artist deniyor. Bu kavramlar ise yanlış kullanılıyor bizde. Sanatta yaratıcılık esastır. Oysa güzelliklerinden başka hiçbir sermayeleri olmayan film artistleridir halk arasında da artist sıfatına lâyık görülen...

İnsanoğlu ister kadın olsun ister erkek, kendini beğenirse, güzel görmese, azıcık da olsa, bir saniye bile yaşayamaz. Gördüğü bir güzellik karşısında ise heyecanlanır, nutku tutulur, bir argo deyimiyle, zevkten dört köşe olur. Şairse o güzelliğin şiirini yazmaya kalkışır, ressamısa resmini yapar, böylece onu dile getirmiş, kendine mal etmiş olur. Eğer hiçbir marifeti yoksa ve armut pişsin ağzına düşsün deydilerden ise kolay tarafından ona sahip olmak ister, resimse alır; duvarına asar, şiirse defterine yazar, ezberler, o da böylece bencilliğini tatmin etmiş olur. Âşık olmak da bir bakıma güzel bulduğunu herkesten kaçırıp kendine mal etmek istemekten başka nedir? Kısırcağılık da işte bundan doğmuştur. Sevdigini «Havada ki turnalardan, su içtiği kurnalardan, giyindiği sirmalardan, yerdaki karıncalardan, hem anasından hem babasından» bile kıskanan Ali İzzet'i gel de anma şimdi...

Erkek, evlendiği kadında, kendisi çapkının biri bile olsa tam bir sa-

dakat arar. Şüpheye düşmeye görsün, türlü çeşitli yollarla karısını dener, sınavdan geçirir her gün. Orta Çağda, bir çiçek evde ne kadar zaman solmadan kalırsa kadın da o kadar sadık sayılmış. Koncalar namuslu kadının elinde açılır gül olur, namuslu değilse sararıp soluverirmiş... Kocasını aldatan kadının gömleğinde, orasında burasında lekeler peyda oluverirmiş. Bu konuda enteresan bir hikâyecik var, yeri gelmişken anlatıvereyim. Bohemyalı Ulrich adında bir asilzadeye bir arkadaşısı bir heykel hediye etmiş. Güya heykel renk değiştirmeye başlarsa karısı kendisini aldatmaya çalışıyor, eğer heykel siyahlaşırsa aldatmış demekmiş. Heykel hep olduğu gibi durduğu için adamcağız gayet rahatmış. Ama bir gün evine erken gelince karısını âşığıyla yakalayverip beyininden vurulmuşa dönerek hemen sihirli heyelin yanına koşmuş. Bir de ne görsün, heykel tertemiz değil mi?... Yaa, işte böyle! İsterseniz siz buna kadının heykeli her gün silip temizlediği için böyle durduğunu, ya da adamın karısıyla yakaladığı âşığının kendisine heykeli veren arkadaşısı olduğunu ekleyerek olayı daha da trajikleştirebilir, komikleştirebilirsiniz...

Dünyanın en güzel varlığı insan-

GÜZELLİK

ERHAN TİĞLİ

dır, Tanrının yaratıcılığından, güzelliğinden örnekler vardır benliğinde. Oysa savaşlar yapan, birbirini yiyen, ezen, öldüren günümüzün insanı işlediği cinayetlerle, makinalaşan, robotlaşan, güzel sanatlardan, şiirden uzaklaşan kafası ve ruhsuzluğuyla bunu yalanlar gibidir artık. Tasavvufa göre Tanrı dünyayı kendi güzelliğini seyretmek için yaratmış. Ama bu gidişle hevesi kursağında kalacağına benzer doğrusu!...

Kadınlar güzelleşmek için birçok işkencelere bile katlanmaya raz olurlar. Dar korseler, sıkı ayakkabı giyerler, küpe takmak için kulaklarını delerler. Hattâ Afrika kabilelerinin kadınları burunlarını da deliyorlarmış... Eskiden saçlarına ondüle yaptırıp kıvrırtırlardı, şimdi kuaföre gidiyorlar taratmak için... Ellere manikür, ayaklara pedikür, zayıflama rejimleri, kürler, perhizler, estetik ameliyatlar, burun kaldırtmalar, göğüs büyütme, vücudunda dövme yaptırma... Ve daha neler!... Hani insanın Orhan Veli gibi: (Ona nazire olarak)

«Neler neler yapmadı, şu kadınlar
Güzelleşmek için...
Kimisi boyacı küpüne girip

Ressam tuvaline döndü,
Kimisi zayıflayayım derken
Acından öldü...»

diyesi geliyor.

İçlerinde güzelleşme uğrunda ölmü göze alanlar, ölenler bile var. Modalar, uzayıp kısalan etekler onların yüzünden yayılıyorlar dünyanın dört bucağına. Güzel görünmek uğruna takılır maskeler, muhallebiye çevrilir yüzler, emzirilmez yeni doğan bebekler, güzelleşmek uğruna yapılır saatlerce makyajlar, saçlara geçirilir firketeler, bileziklerle donatılır bilekler, satılır vücutlar, kalbler...

Oysa güzellik yapmacık yaldızlamalarla, süslerle meydana getirilemez, taklit edilemez. Bakın ne diyor bu konuda Özdemir Asaf:

«Güzel, o benim sevdiğimdir
Bunu o bile değiştiremez.»

Bir şarkı da şöyle sesleniyor bizlere:

«Ben güzele güzel demem
Güzel benim olmayınca...»

Hele hele Âşık Veysel'in şu mısralarına ne dersiniz:

«Güzelliğin on para etmez
Bu bendeki aşk olmasa
Eğlenecek yer bulamam
Gönülümdeki köşk olmasa.

Tâbirin sığmaz kaleme
Derdin dermandır yâreme
İsmi yayılmaz âleme
Âşıklarda meşk olmasa.»

Güzel deyince sadece kadın mı anlaşılır ya. Kimi zaman ölüml bile güzeldir. İnanmıyor musunuz? Öyleyse Halim Yağcıoğlu'dan «Güzel Ölüml» şiirinin son dördünlüğünü buraya aktaralım da bir düşünün bakalım:

«Gelirse genç yaşında gelsin
Ki doysun böcekler etime
Büyüsün anlamı gençliğimle
Ölümlüm

Ve güzelleşsin.»

Ölüml ne kadar güzel olsa kimse ölmek istemez her halde... Öyleyse yaşamaktan, bu dünyanın güzelliklerinden söz açalım, hadi gelin, şimdi de Orhan Veli'ye kulak verin:

«Her gün bu kadar güzel mi bu
deniz?
Böyle mi görünür gökyüzü her
zaman?

Her zaman güzel mi bu kadar
Bu eşya, bu pencere?

Değil
Vallahi değil
Bir iş var bu işin içinde»

Yazımı Neyzen Tefrik'in çok güzel bir dördünlüğüyle bitiriyorum:

«Düşeli derd-i firakınla sevdaya
meye
Müptelâyun, deliyim, sinmişim
esrar-ı neye
Feleğin kahpe başında paralınsın
parası
Ben güzel sevmeye geldim, değil
ekmek yemeye.»

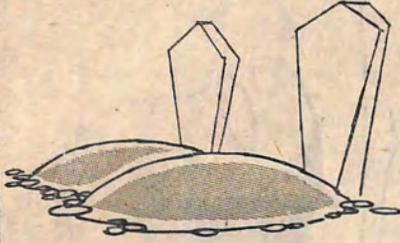

Bütçe görüşmelerinde en uzun konuşmayı Ecevit yaptı. — Gazeteler —

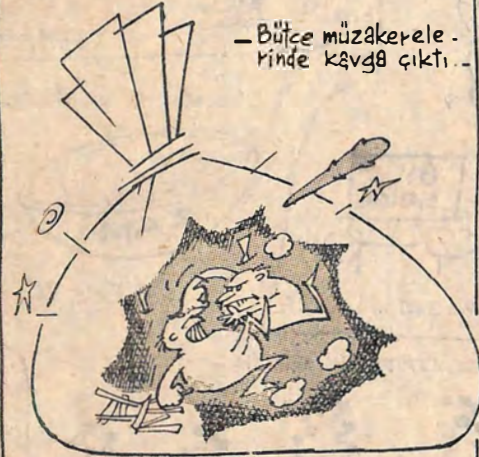

«Uzun lâfın kısası!»

-Taksim Meydanındaki çarpışmada
2 ölü 250 yaralı var-

TAKSİM ANITI !..

YAZISIZ

-“Anayasa Nizamını
Korumaya Tasarısı”,
Meclise sevk edildi..

DÜŞÜNCE HÜRRİYETİ !..

ayna
Semih Balıoğlu

-Tekel
maddelerine
zam geldi-

“Rakı şişesinde balık olsam..”

Toros ekspresi :

Cami parmağınızla dolanırsanız, dışarısını meraklandığınızda, parmağınızın ucunu katran kazanına batırmış sayabilirsiniz. Oylesine yapışkan bir «kara» ile süsleniyordu parmağınız... Ve Toros ekspresi yol alıyordu.

Yemek saatinden önce, üstünde bin bir leke, bir garson dalı kompartımanınıza, emirlerimizi almaya. Maskesi sırtkan, bitnik sakal... Ballandıra ballandıra yemeğini hikâye etti: Bezelye çorbası, tavuk, pilâv, salata, tatlı veya meyva... Ve Toros ekspresi yol alıyordu.

İstikamet, Adana - İstanbul'du. Yirmialtı - yirmisekiz saat, normal giderse o dal...

RESTORAN :

Eski olmayan bir yenilik, restoran'da yoğun bir meyhane havası vardır: Dumanlı, uğultulu, her masada sarsılan bir güğüm rakılı...

... Ve yemek geldi Akbabam... Önce, hani merkepleri sevindirmek için herhangi bir başarılarından ötürü, marulun en dış yaprakları verilir ya oncağızlara; işte salata, o yaprakların bizcağızlara uygun görülmüş kısmındandı. Üzerine daha iştah verici olsun diye kurt yenikli turp rendelenmiş... Valla billâ doğru, ve bu bir «uyarma» yazısıdır, nice tersine alınacaksa da ilgililerce...

Galiba kim hazırlıyorsa bunları, hayvanat bahçesi mutfağında, sıkı bir staj geçirmiş her halde... O sıkı stajın neticesinde de, çorbanın ekmelekleri, hani kedi yavrularına falan doğranıncasına, kocaman ve bayat ekmek parçalarındandı... Valla billâ doğru, ve bu bir uyarma yazısı, nice tersine alınırda da ilgililerce!

Üçüncü yemek, sırtı kara bir pilâvdi, üzerinde pamuk elyaflarına benzeyen didiklenmiş ta'vuk kırpın-

ankara nimet arzik

MEKTUBU

tları ve didiklenmesi yetmiyormuş gibi üstüne üstelik zeytinyağda kızartılmış...

«— Bunu ya yersiniz ya yemezsiniz... Burası şehir lokantası değil... Demiryolları lokantası...»

Dostum Saadetin Bilgiç... Muameleden de haberin ola!

«— A la kart yemek yapamaz mısınız?»

«— O eskidendi...»

Personel'den biri hayıflanıyor:

«— Biz de yemeğimizi, kendi paramızla restoranda yiyoruz... İki gün yesem midem bozuluyor. Bütün iyi aşçılar işlerini bıraktılar. Bugünkü aşçılar dünün bulaşıkçı yaprakları (eh, normal!...) Onun için...»

Bu seferlik halinde bile hoş görülmeyecek durum, devam etmektedir aylardan beri...

Şimcilik, söyle Akbaba, gülelim mi, ağlayalım mı?... Düştüğümüz duruma mı gülelim?... Onu kabullendiğimizden ötürü mü ağlayalım?

Vatandaş olarak özümüzle alay edildigine mi gülelim?... Özlerimizle futbol topuyla oynandığına mı ağlayalım?... Sıkıtlar brel...

POLİTİKACILARIN VE YÜKSEK FONKSİYONERLERİN YENİ BİR BULUŞU :

Herhangi bir yazı, keyiflerine «mayhoş» geliyorsa, burun kıvrıyorlar:

«— Efeem, sarıh değil... Bir şeyler yazıyorlar ama, bir şey anlamıyor...»

Arkadaşlar... Uyarmalarının boşa gitme sebepleri meğerse, sarahatsızlıkmış. Daha sarıh yazın, çook daha sarıh!...

VATANDAŞLARA GÜLER YÜZLÜ MUAMELE :

Her bir yeni iktidar, sandıktan zıplayınca, zıplamanın sevincinde ilân eder:

«— Vatandaş güler yüzle karşılanacak... Vatandaşın işi çabuk görülecek...»

Görmüş geçirmiş vatandaş, «sandıktan zıplama» bu ilânata sevinir mi bilmem...

Kocasını kaybeden arkadaşlarımdan biri, «ölüm ikramiyesi» almak için Adana'ya gider. Kuzum bu kanuncu - nizamcılar, azıcık duygulunduktan literatür okumamışlar mı ki, her şeye en hoyrat, en sevgisiz isimleri takıyorlar... «Ölüm ikramiyesi»... Yâni, gömmek için verilen iki maaş orantısında para.

Araşınız daha çirkin isim bulamazsınız.

Müdür her halde, o sandıktan zıp-

layanların taahhütlerini yerine getirmek için, gülümseme yerine kocaman bir sakız oturtmuş ağzına, yayık yayık çiğniyordu... Karşısındaki çiğnercesine!

Arkadaşım, karşısında boyun büktil. Bu acılı parayı almak için, taaa İstanbul'lardan varmıştı Adana'ya...

Yazık, şey bekliyordu, şey... Herkesin bunca yoksun olduğu şeyi... Bir adamın yerinden hafifçe, koltuğa yerleşik hatırlı kaldesini kırıp-datmasını, bir «baş sağlığı» dilemesini yalandan doğrudan, bir mırhacık... Bekledi naçar!

Önce kırk kişiye havale edildi... Yarım gün o masa senin, bu masa benim diye dolaştırdıktan sonra, müdür o yayık sakız çiğnemesini bir an için durdurdu ve çatık:

«— Defin ruhsatı olmadan parayı vermem» dedi...

Ölüm kaydı, veraset ilâmı, her şey tamamı... Belki kanun nizam böyle istiyordu, ama bunun bir söyleniş şekli vardı, bir havası vardı, bir iyiniyet tarafı vardı. Onların hiçbirisi yoktu ve sonunda o uğruna sakız çiğnemesi durdurulan «ruhsatın» vazgeçildi.

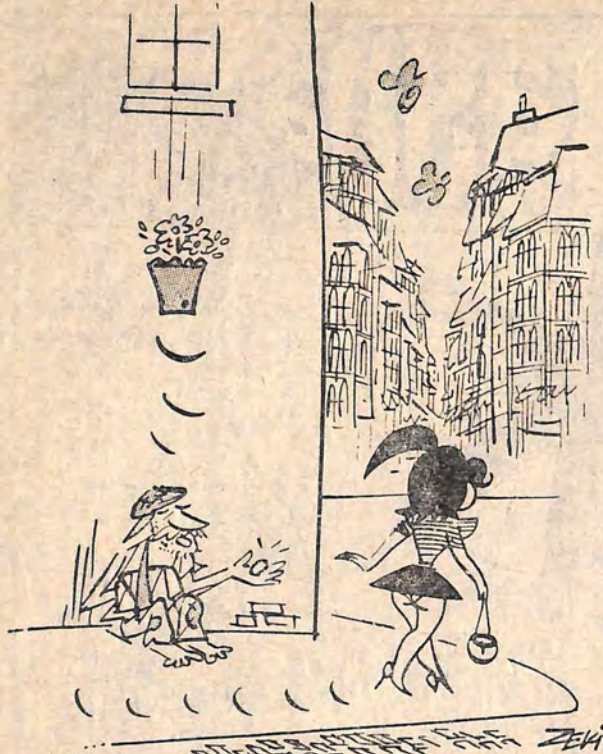
Adam, kocaman sakızını cak cak çık öğütmeye devam ediyordu...

Hey, her zıplamalı hoplamalı sandıktan çıkma iktidarlar... Hiçbiriniz, ama hiçbiriniz insan ilişkilerini düzenleyemez. Çünkü insan ilişkileri «zaferânâmelerle», güler yüz nutukları düzmele düzenlenmez ki...

Bir Adana yolculuğundan bunca dertli döndüm... Cesaret edemiyorum ülkeyi dolaşmaya...

Tren bu... Yemek bu... Formalite bu... Muamele bu...

Nimet ARZIK

— Allah seni her türlü kazadan, belâdan korusun!

Acı patlıcanı kırağı çalmaz !

Nasıl anlatayım ahvali size
Yağların bozuğu dokunmaz bize
Cümle mazarrata almışız vize
Vallahi fakire bir şeycik olmaz
Acı patlıcanı kırağı çalmaz...
Vızgelir boğucu kömür dumanı
Memurun rüşvete nazar yumanı
N'apalım esnafın yoksa amanı
Benzimiz sararmaz, yüzümüz solmaz
Acı patlıcanı kırağı çalmaz...
Fiyatlar günbe gün fırlamış, ne gam
Nurlu ufuklardan söz açar adam
Yarı aç yarı tok yatsak her akşam
Lâklâkiyatla bu çileler dolmaz
Acı patlıcanı kırağı çalmaz...
AKBABA'm, bilesin hâlimiz nice?
Darlıktan olsa da günümüz gece
Sözüm ne muamma, ne de bilmece
Felek tüm belâyı yıgsa yine az
Acı patlıcanı kırağı çalmaz!...

Siyami ÖZEL

ZAM
ZAM
ZAM

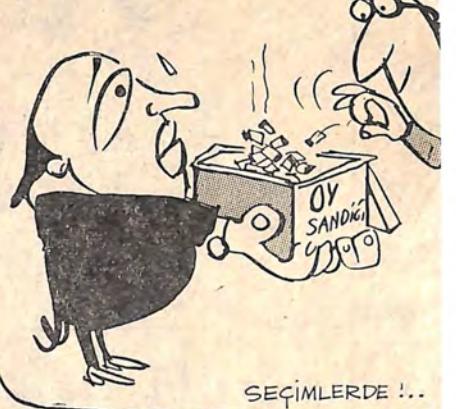

— AH, BİRDE BANA ZAM YAPSALAR !..

— DOLMUŞÇULAR DA ZAM İSTİYOR —

ZAM

- SİGARAYA ZAM YAPILDIKTAN SONRA -

SEÇİMLERDE !..

— HAMAMLARA ZAM YAPILDI —

ESKİ TAS ... ES

Teknik gelişme !..

Bir İngiliz doktoru, şehirlerdeki gürültü yüzünden kulaklarımızın büyüyeceği ikazında bulunmuş.

Pek yabana atılacak bir ikaz değil doğrusu... Öyle ya, vücudu çalıştıran adaleler kuvvetlenir, pazular büyür, omuzlar genişler de, fazla taşıyıcı maruz kalmaktan ötürü normalin üstünde çalışan kulak neden büyüyip genişleme yolunu tutmasın?

İNGİLTERE

Aslına bakarsanız, teknik ilerleme yolunda fazla bir koordinasyon olduğunu iddia edemezsiniz... Fazla enerji istihsal edelim diye atomla çalışan tesisler kurmaya koşuluyor, sonradan, bu çeşit tesislerin, insan vücudu üzerinde binbir zararı olduğu ortaya çıkıyor... Sesten hızlı uçak yaptık diye bilginin biri övünürken, diğer bir bilgin «İnsan kulağına senden hızlı zarar veren adam, bugüne kadar ortaya çıkmamıştır» karşılığını veriyor... Büyük şehirler kura bildik diye övünenlere de, bakın, şimdi, bir doktor, şehrin gürültüsünden kulaklarımız büyüyecek ikazında bulunuyor.

Siz şu aksiliğe bakın ki, teknik gelişme, burunlarımızı ameliyat ederek ufaltıp güzelleştirme imkânı verdi diye sevinirken, bu defa da, tekniğin geliştirdiği kocaman kulaklar taşımak zorunda kalacağız yüzümüzde...

DENİZE İNDİRDİKLERİMİZ

Gazetelerden haberler:

— Filanca ülke, geçen yıl, 10 adet 200.000 tonluk tanker, yani 2 milyon ton tutarında gemi denize indirdi.

— Falanca ülke, geçen yıl, 1000 adet 3 tonluk balıkçı teknesi, yani 3 milyon ton gemi denize indirdi.

Filanca ülke, geçen yıl, 50.000 tonluk 5 adet yolcu gemisi, yani şu kadar milyon ton gemi denize indirdi...

Gençler — «Daaağ başını duman aaaalmış
Yürüüüyelim aaarkadaşlaaaaar!..»

ÇALAR SAAT!

Bulamadım ben

Kirpiği kendinin kaşı kendinin,
Has dilber aradım bulamadım ben.
Düşünce kendinin başı kendinin,
Yiğit er aradım bulamadım ben...
Saçları peruka, benleri yapma,
Tavdır düzmece, sözleri kapma,
Sanırsın göz ceylân gerçekte ama;
Has dilber aradım bulamadım ben...
Verirler fikrine yumrukla cevap,
Gösteriş uğruna yapılır sevap,
Dürüstlük altında yatar irtikâp;
Yiğit er aradım bulamadım ben...
Güzelde aranan tabiidir,
Yiğitte aranan mertlik ve fıkır,
Dürüstlük iflâsta yalandır zikır;
Yiğit er, has dilber bulamadım ben!...

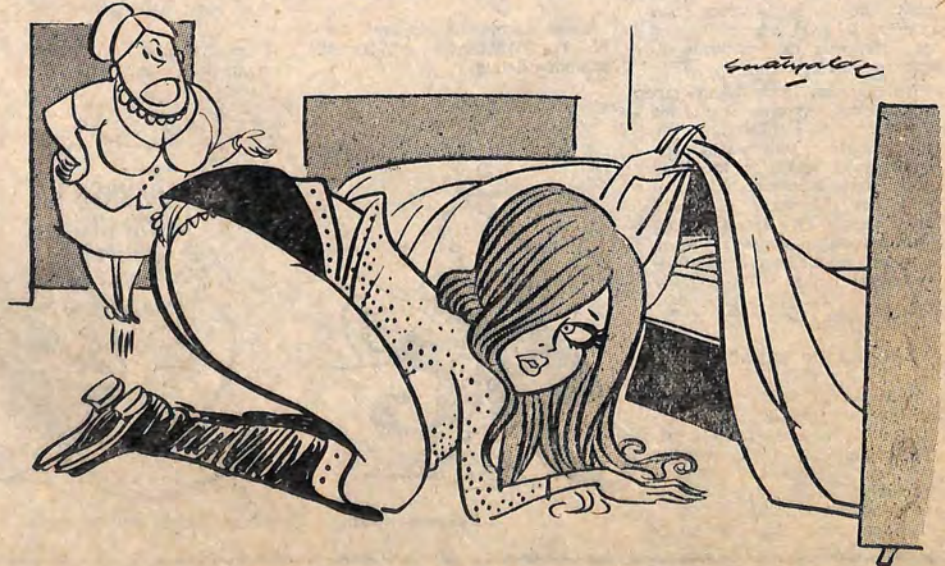
Samim AGAR

ÖLÜM GARANTİSİ YOK!

Sovyet Başbakanı Kosigin'in iki ay kadar ortalarda gözükmemesi ve nerede olduğunun bir türlü açıklanmaması şunu gösteriyor: Rusya'da en zor iş, bir insanın gidip gazeteye ölüm ilanı vermesi.

Öyle ya, hiçbir garantisi yok... Öldü sanılan nice insan, bir de bakıyorsunuz, Sibirya'dan çıkıp geliveriyormuş...

Reşit AŞÇIOĞLU

Mini eteğini mi arıyorsun? Giymişsin ya kızım!..

NOTLARI

Ve, gazetelerimizde okuduğum bir uzmanın erozyonla ilgili makalesine dayanarak vereceğim bir habere göre:

— Biz de, her yıl, denize, milyonlarca ton toprak indiriyormuşuz!

SİYASİ HAVAYI ANLAMA USTALIĞI...

Siyasi hava, doğrudan doğruya havaya bakarak anlaşılabilir hale geldi artık... Evet, havaya bakıp siyasi havayı anlamak!

Örneğin Londra'da, Paris'te, Berlin'de veya diğer Avrupa şehirlerinde, şehrin merkezindeki yüksek binaların bayrak direklerine baktığınızda kuş gibi tünemiş gençler görürseniz, bilin ki, siyasi havada bir gerginlik var; civarlarda bir gösteri, bir çatışma ya da buna benzer bir hadise patlak vermiştir.

Son zamanlarda Londra'da itiyat haline geldi; ateşli hadiseler sahne olmuş, işgale uğrayıp boşaltılmış binaların bayrak direklerine bakmadan geçemiyorlar.

Evet, bu söylediklerimiz, siyasi havanın anlaşılmasıyla ilgilidir.

Siyasi havadaki gerginliğin derecesini anlamaya gelince... Bunu da, direk tepelerine tünemiş gençlerin saçlarına bakarak anlayacaksınız. Şöyle ki, uzatılan saçların yanısıra, bir de, uzatılan saçlar dalga dalga büyük bulutlar halinde uçuşuyorsa, büyük bir siyasi fırtına geliyor demektir!

PAZARTESİ

Hayırdır inşallah

Tekel Bakanı, «Tekel maddelerine zam yok» der, hemen ardından zam gelir.

Tarım Bakanı, «Meksika tohumluğu sayesinde buğday ihrac edecek hale geleceğiz» diye demeciler verir, hemen ardından buğday ithaline karar verilir.

İçişleri Bakanı âşayışın memnuniyet verici olduğunu bildirir, hemen ardından olaylar patlak verir.

Dışişleri Bakanı, «Kıbrıs görüşmelerinin seyrinden son derece memnunuz» diye demeciler verir, hemen ardından Kaymaklı bölgesinde havanın son derece gerginleştiği haberleri gelir.

Spor işleriyle uğraşan Devlet Bakanı, «Futbol Federasyonu Başkanının elinden bütün yetkileri alacağım» diye demeciler verir, hemen ardından Futbol Federasyonu Başkanı, milli takım tek seçiciliğini de üstüne aldığını bildirir.

Şimdi Meclise sevkettikleri tasarı için, «Ancak bu kanun sayesinde hür düzen korunabilir» diyorlar.

Meclislerden çıkanın, ağızlarından çıkana uymadığına bakılırsa sonuç şimdiden belli. Tasarı kanunlaşmış geldi mi geldi, arasak da bulamayız korumak istediğimiz hürriyeti!

SALI

Öyle değil mi?

Evlenmek vaadiyle kendisini iffal eden tüccarı tabancayla öldüren bir genç kız, olay yerinde toplanan halka, «Beni iffal ederken neredeydiniz?» diye bağırmış.

Gönül işleri daima gizli yürüttüğünden halkın suçlandırılmasını anlayamadık doğrusu. Bilindiği gibi sevgililer kimsenin göremeyeceği yerlerde soluğu alır, kendi aralarında anlaşmaya varır, bütün olup bitenler sır kalır. İki taraf da sözünün eriyse yıllar yılı bu böyle gider, işin içine kötü niyet girdi mi genç kız, «Eyvaaaah, mahvoldum!» diye feryat eder.

Sözün kısısı, elin yatağına girmek, seçimde oy vermek gibi bir şeydir. İkisi de gizlilik içinde yürütülür. Malûm, tatlı vaatlere kanarak sevinç içinde oy kulübesine gireriz ve günün birinde aldatıldığımızı anlayınca, «Eyvaaaah, mahvoldum!» diye feryat ederiz! Sesimizi çıkartmadığımız sürece, başımıza gelenlerden kimseciklerin haberi olmaz.

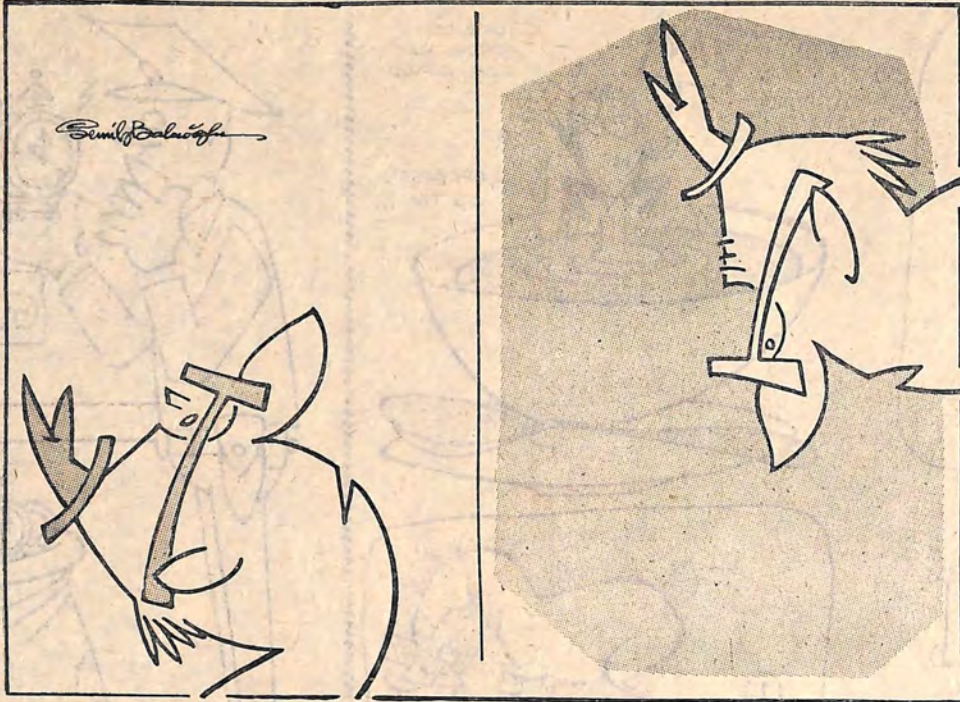
ÇARŞAMBA

Duyan ne sanacak?

AP'lilerle, MP'liler, Mecliste birbirlerine girmişler.

«Oh oh... Aradaki buzları eritip, sarmaş dolaş oldular demek» diye sevineceğiz ama sallanan yumruklar, atılan tekmeler, uçan minderler olmasa...

Bir sendikanın ikide ayrılan ti-

Batı'da ve bizde hayat seviyesi!

yeleri, Adliyenin önünde birbirlerine girmişler.

«Ayrılmanın yersizliğini anlayıp, kucaklaştılar demek» diyeceğiz ama, kanayan kaşlar, yarılan başlar, atılan taşlar olmasa...

Vilâyetten izin alarak «Kemalist Türkiye» yürüyüşüne çıkan devrimci gençler, Taksim anıtının önünde milliyetçi gençlerle birbirlerine girmişler.

«Hele şükür gençlik de aynı milletin çocukları olduklarını hatırladılar sonunda» diyeceğiz ama, sıyrılan kamalar, çekilen sopalar, kırılan kafalar olmasa...

«İşte o zaman mutlu bir «Türkiye doğar» diyeceğiz ama, politika sevdası, bölücülük belâsı, fikre sopayla çıkmak, yabandan medet ummak olmasa...

Ata'mızdan bize miras kalan bu vatan üstünde sınıksız kenetlensek, daha şerefsiz bir iş mi yapmış oluruz acaba?

PERŞEMBE

Haydi canım

Tekel zamlarını eleştiren Bölükbaşı, «Hükümetin eli, fakirin cebinde» demiş.

Haydi canım sizde... Yaşınızdan başınızdan utanın... Hamam kaçkınlara dönmüşüz, el sokacak cep mi kaldı bizde?

CUMA

Günahlarını alıyoruz

İtalya'da sigara içenlere para cezası vermek için bir kanun teklifi hazırlanmış.

Bir de kafamız kızdıkça «Fasist İtalyan ceza kanunlarını uyguluyoruz» diye bar bar bağırmız.

Oysa günahlarını alıyoruz adamların Baksanıza, biz onları değil, onlar bizi taklit ediyorlar.

Şu farkla ki, İtalyanlar sigara içenlere ceza kesmek için kanun yapıyor, bizinkiler aynı para cezasını sigaraya zam yapmakla alıyor!

CUMARTESİ

Son ümidimiz

Avrupa'ya hırsız ve yankesici ihracına başlamışız.

Başka çaremiz kalmamıştı zaten.

Döviz sağlamak amacı ile işçi ihrac ettik, umduğumuzu bulamadık.

Doktor ihrac ettik, metelik alamadık.

Göbek ihrac ettik, avucumuzu yaladık!

Sıra geldi son ihrac mallarımıza... Artık karmanyolayla mı olur, cepçilikle mi olur, doğrultsa doğrultsa belimizi hırsız ve yankesicilerimiz doğrultur!

PAZAR

Maşallah

Sekizini bitiren AP. dokuz yaşına basmış.

Oh oh... Tanrı analı babalı büyüttün. Artık önümüzdeki sonbaharda sünnet takkesini giyer, paşa dedesinin elini öper, hokkabazlar yurdun dört bir yanına dağılır, ortaya sihirli sandık konur, nutuklar atılır, tekbirler çekilir, bir bayram havası içinde bizim küçük yaramaz kesilir!

Sonra mı? Sonrası sihirbazın sandıktan çıkaracağı şeye bağlı.

Anayasa nizamını koruma tasarısı tenkid edildi. — Gazeteler —

YÜZÜNDEKİ SİVİLCELERİ SİGORTA ETTİRDİ

KASIMPAŞA — C.A. — Sivilceleri ile meşhur Melâhat Ergenlik, arkadaşlarının ve muhitin tesiriyle ve sivilcelerin kendini daha güzel gösterdiğini sanarak, yüzündeki sivilceleri 450 liraya sigorta ettirmiş fakat o günden sonra sigortacıların amansız takibine maruz kalmıştır... Şirket Melâhat'ın her sivilcesine karşılık 35 lira ödeyecektir... Melâhat korkudan artık sivilcelerini patlatmamaktadır... (Dāvaya bak).

BÖYLE TERBİYESİZLİK OLMAZ DIŞÇI KAZIM KERPETEN, MÜŞTERİLERİNİN DIŞINI ÇEKERKEN İŞİNİ DE GÖRÜYORMUŞ

İŞTE BİR KURBAN DAHA — Bu resim Kazım'ın bir müşterisini nasıl uyutup sonra soyduğunu gösteriyor... Biraz sonra hasta morfinin tesiriyle uyuyacak ve Kazım onun işini bitirecektir... (Foto: Protez Hakkı)

HABERE BAK — Dünyada eşine ender rastlanan bir sadist dişçi dün yapılan ani baskınla yakalanmış ve birçok kişinin dişini çekerken onları uyutup soyduğunu ve sonra tavan arasındaki sandığa attığı tesbit edilmiştir... Kazım memurlara önce karşı gelmiş, fakat yakalanarak üstü aranmış ve suç âletleri eline verilerek arabayla merkeze getirilmiştir.

KAÇ KİŞİ BİR DIŞ UĞRUNA GİTTİ — Kazım'ın üstünde çıkan listede birçok tanınmış kim-

senin de ölenler arasında bulunduğu anlaşılmıştır. Katil dişçinin daha önce işçi olduğu ve bu işi sırf matrak olsun diye yaptığı da tesbit edilmiştir.

KAZIM NE DEDİ? — Dişçi Kazım önce «Benim bunlar neme lâzım, demiş, fakat sonra âsabına hâkim olamıyarak her şeyi anlatmıştır. Anlattığı şeyler çok dehşet vericidir. Burda anlatmakla âsabınızı bozmayalım. Alınacak ders: Bir daha her dişçiye inanmayınız. (Lâfa bak).

BÖYLE FİLM NE ÇEVİRİLDİ NE DE ÇEVİRİLECEK

Yerli filmciliğimizin medarı iftiharı CÜNEYT ŞAŞKIN ile SEVDA MORDAĞ'ın yarattığı ikiyezelli gram büyük dram... Kendisini başkasına veren bir kızın namusunu temizlemek için aldığı deterjandan çıkan pamaşır makinesi... Vurduğunu hastanelik eden yakışıklı doktorun mäsüm bir hemşireyle ameliyat odasında geçen operasyon sahneleri... En temiz figüranlar... Satılık dükkânlar...

Her tarafı renkli — Enversolor...

**AŞKIMIZI
BURAYA GÖM
NECATİ...**

İşte filmin afişi... Bak da ibret al...

MAYERLING FACIASI SANIKLARI DURUŞMADA — Bundan bir müddet evvel Mayerling'te bir av köşkünde beraberce öldürdükleri bahçıvanı bahçeye gömen Arşidük Rodolf ve dalgası Anjeliğin geçen gün mahkemeye sevk edilmişlerdir ve ilk duruşmalarında hazır bulunmuşlardır... İkisi de suçlu filmcilerle atmış ve bunun sadece bir film hilesi olduğunu söylemişlerdir... Duruşma rejisör ve asistanın celbi için başka güne bırakılmıştır... Resimde sanıkları film kıyafetleri ile görüyorsunuz... (Foto: M.G.M. — Mayer)

FIKRA :

HADİ CEVAP VERELİM

Bazılarının hakkımızda söyledikleri ve kulağına gelen şeyler bizi ziyadesiyle üzdü... Biz burada herkesi memnun etmeye çalışıyoruz... Hakikatlere istediğimiz gibi parmak basmakta devam edeceğiz... Kimse bizi ne kapatabilir, ne de neşir hayatımıza son verebilir... Şimdiye kadar yılmadık ve yılmak da aklımız-

dan geçmez... Fakat eğer biz de sinirlenirsek birçok şeyi söyleriz... Onun için onlar rahat durunsunlar, bizimle uğraşmasınlar... Yoksa fena olur... İşte o kadar... Akşama gene Kâmil'in meyhanesindeyiz, erkek olan gelsin... Mezeler benden...

Cemalettin Sertcevapverener

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1970 — YIL: 1969 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

Bu şehirde ahlâk zabıtası yok mu? Mart dolayısıyla dama çıkan kediler sağlam kiremit bırakmıyor.

AYIPTIR YAHU

Şehrîmizin tanınmış kedileri Mart dolayısıyla faşinge başlamışlar ve alenen damların üstünde rezaleti ele almışlardır. İşin acısı ahlâk zabıtası bunlara seyirci kalmakta ve birçok kimse şehrin göbeğinde dönen bu yüz kızartıcı sahnelere hicaptan başını çevirmektedir... Bu terbiyesiz kedilerin içinde tanınmış ailelerin çocukları da bulunmaktadır...

TEK ÇARE DAMLARA ADAM KOYMAK

Belediye ahlâk şefi Necmi Namusluer, muhabirimize şunları söylemiştir:

«— Bizim damda bile bu terbiyesizler dolaşıyor... Şehirde kendini bilmez binlerce kedi var. Bunlara mâni olacak bir kanun yoktur. Yakaladıklarımızdan aile cüzdanları soruyoruz. Kızıp üstümüzi başımızı tırmıkıyorlar. En iyi çare her dama bir adam çıkarmaktır... Fakat kiremitler kırılacak diye korkuyoruz. Yukardan emir gelir gelmez adamları damda bilin...

İŞTE DAMDA BİR KEDİ — Bu meşhur dişî kediyi bir bakışta tanıdınız her halde... Bütün dünyaya meydan okuyor ve şöyle bağıyor: «Miyav miyav miyav... Yok mu bana bir av?...» (Foto: Tekir)

HAP NASIL YUTULUR?

Bize gelen mektuplardan vatandaşların bir çoklarının hapi yanlış yuttukları anlaşılmıştır... Bunun için bir hapi kaç hareketle yutacağını burada bir memleket hizmeti olarak belirtmeyi uygun gördük... İyi mi?... 1 — Hapi kutudan usuletle ve kimseye göstermeden çıkarın. 2 — Bir taraftan bir bardak suyu da bir kenara koyun... 3 — Bardağı bir elinize, hapi öbür elinize alın... 4 — İkisini de iyice sıkı tutun... 5 — Sonra bir hamlede hapi yutun...

EN DOĞRU ŞEKİL — İşte bir hapi nasıl usulüne göre yutulacağını gösteren bir ağız... Dil üstündeki hapi biraz sonra bir yudum suyla boğaza inecek ve kadın boğazından öbür dünyaya gidecek. (Foto: Güllaç - Ağzını iyi aç)

Tam bu sırada Yakup bey:
— Yahu kardeşim, hiç dalgan falan yok mu? diye sordu...
İlyas başını salladı:
— Yok!

— Nasıl olmaz be arkadaş? Sen genç değil misin? Ben senin yaşta-yken ühüüü!...

— Bir hizmetçi kız gördüm ben... İlyas efendinin dili pelteklenmeye başlamıştı... Yakup bey:

— Hizmetçi kız... Eee? diye sordu.

— Hizmetçi kız iste...

— Çok mu güzeldi?

— Vücudu...

— Kalçası göbeği yanı?...
Göğüsleri de. Dimdikti...

— Öyledir arkadaş, kadının güzel olanı güzel olur. Ben de gördüm bir keresinde. Amma ne kalça vardı kadında. Kabzımal olsun öyle kılfe görmezsin ömrü hayatında... Haydi içelim, kadınların şerefine! İstersen kalçaların şerefine içelim!... Şerefel..

— Yok, o hizmetçinin şerefine içelim!

— İçelim arkadaş, içmesi bedava. Hem iki kere içelim... Unutma, bu doldurduğumuzu da onun şerefine içelim.

Birer sigara yaktılar. İlyas efendi yine öksürük tutmasını diye içine çekmiyordu. Yakup bey:

— Ne diyorum biliyor musun arkadaş, dedi. Devlet bize çok para vermemeli. Meselâ yanı çok para iste. İnsan harcaya harcaya bitirememeli. Haftada gelmeli buraya. Sonra başka başka yerlere de gitmeli... Yani bekâr da olmam diyorum...

İlyas efendi bekârdı... Başka yeri de biliyordu. Duymuştu... Orada kadınlar satıldı. Tüm bekâr erkekler oraya giderlerdi... Acaba yine para mıydı ona, burayı da düşündüren? Cebindeki parasını okşadı... Buradan çıktıktan sonra, evet buradan çıktuktan sonra dosdoğru oraya. Ama yolunu bile bilmezdi ki. Nasıl söylemeliydi bunu Yakup beye? Yakup bey bilirdi mutlaka...

Ne olmuştu ona böyle birdenbire? Sanki şarabı insanlar, insanların kanını karıştırıyor diye keşfetmişlerdi.

— Demek göğüsleri ha!...

— Evet göğüsleri...

Yakup bey:

— Aahh ahh, dedi, vardı benim de bir sevgilim. Ama bundan tam oniki yıl önce. Onun da göğüsleri öyleydi. Amma kız beni bir sever bir sevardı ki, öl de Yakup öyleyim derdi. Sonra bir onunla bir gün bizim altavinde buluştuk. Ağladı, sızdı, beni al, beni kaçır dedi, ben de ona iyilikle olacağ bu iş dedim. Sonra meseleyi anama açtım, anam olur dedi, kızın tarafı da olur, dedi. Sonra ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum araya kara kediler girdi, ayrıldık... Aahh ahh, ismi Nuran'dı. Evet Nuran... Saçları kumral mı desem, kahverengi mi desem, işte ona yakın bir renkti... Aahh Nuran ahh! İnsan nasıl unuttur seni? İnsan çocuğa çocuğa karışsa bile unutamıyor ilk sevgilisini... Amma öyle böyle sevgili miydi bu ya, öl desen ölecek sevgililerden. Bir Yakup deyisi vardı, sanki derisin Hazreti Yakup'a sesleniyor... Ah Nuran ah!...

Başladı Yakup bey ağlamaya. İlyas efendi koskoca yaşlı başlı Yakup beyin ağlayacağına hiç ihtimal vermediği için hayretler içerisinde kaldı:

— Yakup bey, Yakup bey!... dedi, sırtını okşadı...

— Bırak ağlayayım İlyas efendi bırak... Aahh ahh yaktılar beni. Nah tâ şuramdan can evimden vurdular beni... Yani şimdi bir bilsem ya kim ayırdı bizi, kim kara kediyi soktu aramıza, şu yaşımda, bu halinle bile kıyarım vallaha canına...

Tane tane döküyordu Yakup bey. Bu arada, «Ham meyveydim kopardılar dahimden, ayırdılar beni nazlı yarımdan» diye kırıntılı kırıntılı türkü söylüyordu...

— Yakup bey, Yakup bey!... dedi, sırtını okşadı...

— Bırak ağlayayım İlyas efendi bırak... Aahh ahh yaktılar beni. Nah tâ şuramdan can evimden vurdular beni... Yani şimdi bir bilsem ya kim ayırdı bizi, kim kara kediyi soktu aramıza, şu yaşımda, bu halinle bile kıyarım vallaha canına...

Tane tane döküyordu Yakup bey. Bu arada, «Ham meyveydim kopardılar dahimden, ayırdılar beni nazlı yarımdan» diye kırıntılı kırıntılı türkü söylüyordu...

— Yakup bey, Yakup bey!... dedi, sırtını okşadı...

— Bırak ağlayayım İlyas efendi bırak... Aahh ahh yaktılar beni. Nah tâ şuramdan can evimden vurdular beni... Yani şimdi bir bilsem ya kim ayırdı bizi, kim kara kediyi soktu aramıza, şu yaşımda, bu halinle bile kıyarım vallaha canına...

Tane tane döküyordu Yakup bey. Bu arada, «Ham meyveydim kopardılar dahimden, ayırdılar beni nazlı yarımdan» diye kırıntılı kırıntılı türkü söylüyordu...

— Yakup bey, Yakup bey!... dedi, sırtını okşadı...

— Bırak ağlayayım İlyas efendi bırak... Aahh ahh yaktılar beni. Nah tâ şuramdan can evimden vurdular beni... Yani şimdi bir bilsem ya kim ayırdı bizi, kim kara kediyi soktu aramıza, şu yaşımda, bu halinle bile kıyarım vallaha canına...

Tane tane döküyordu Yakup bey. Bu arada, «Ham meyveydim kopardılar dahimden, ayırdılar beni nazlı yarımdan» diye kırıntılı kırıntılı türkü söylüyordu...

— Yakup bey, Yakup bey!... dedi, sırtını okşadı...

— Bırak ağlayayım İlyas efendi bırak... Aahh ahh yaktılar beni. Nah tâ şuramdan can evimden vurdular beni... Yani şimdi bir bilsem ya kim ayırdı bizi, kim kara kediyi soktu aramıza, şu yaşımda, bu halinle bile kıyarım vallaha canına...

Tane tane döküyordu Yakup bey. Bu arada, «Ham meyveydim kopardılar dahimden, ayırdılar beni nazlı yarımdan» diye kırıntılı kırıntılı türkü söylüyordu...

— Yakup bey, Yakup bey!... dedi, sırtını okşadı...

— Bırak ağlayayım İlyas efendi bırak... Aahh ahh yaktılar beni. Nah tâ şuramdan can evimden vurdular beni... Yani şimdi bir bilsem ya kim ayırdı bizi, kim kara kediyi soktu aramıza, şu yaşımda, bu halinle bile kıyarım vallaha canına...

Tane tane döküyordu Yakup bey. Bu arada, «Ham meyveydim kopardılar dahimden, ayırdılar beni nazlı yarımdan» diye kırıntılı kırıntılı türkü söylüyordu...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Bir kaç dakika sonra İlyas efendi, Yakup beyin şair bir yönü olduğunu da keşfetti... Yakup bey, ellerini havaya kaldırmış şiir söylüyordu:

«Şarap kadehlerinin arkasında niye gizlendin?

Oradan niye gülümsedin?

Gülümsedin de niye kaçtın?

Kaçtın da niye beni ateşlere yaktın?

Ey kahverengi saçlı Nuran...»

Bu arada İlyas efendiye:

— Nasıl? diye sordu. Ben yazdım bunu o zamanlar...

Oysa ki Yakup bey, o anda yazmıştı bu şiiri... Devam etti:

«Bir gözüne canımı verirdim

Sen de bana öyle derdin.

Kim kandırdı seni?

Söyle Nuran?...»

Yakup bey:

— Söyle Nuran söyle! diyerek, hem masayı yumruklamaya, hem de hüngür hüngür ağlamaya başladı bu kez... Diğer masalardan kulak kabartanlar oldu. Birisi yaklaştı yanlarına, sordu. İlyas efendi:

— Sevgilisini elinden almışlar da, dedi.

Ayakta duramayan garip kişi:

— Ahh ahh benim de yüreğim yamık, benim de aldılar, dedi. Onun için kadın milleti mi anama bile inanmam... Hem benimki öyle tuhaf oldu ki...

Selâmsız sabahsız oturdu masaya... Yakup beyin sırtını okşadı:

— Ağlama be kardeşim, ağlama, dedi Dert dinle de derdin açılın... Durun şuradan bardağını da alayım...

Bardağını aldı geldi:

— Hele benimkini dinleseniz, bu kez benim için ağlarsınız. Arkadaş, biz bu kızla fabrikada tanıştık... Bir saçlar var kızda topuğunda... Sonra bir gözler var, bakamazsın bir kaç kere üstüste, ya çarpılırsın, ya da kalbin durur. Kırıkları uzun uzun... Allahım, nasıl seviyoruz biz bu kızla. Sonra bir de ustabaşı var, göz koymuş lüza. Ama kıy ne diyor, Bayram diyor başka bir şey demiyor, sen benim hayranımsın, seni tanıdıktan sonra benim için her gün bayram artık diyor... Ben artık parayı almca kıza çeyizler alıyorum, eşyalar alıyorum... Evleneceğiz... Sonra ben gittim memlekete. Vallaha dinime imanına arkadaş trene yolcu etmeye bile geldi. Gideceğimi ki anamı getireceğim. Mürüvvetini görsün... Neyse biz anamızı yüklen-dik geldik... Ulan ara ara Aysel yok... Sorduk, soruşturduk, ustabaşı da yok... Gidiş o gidiş arkadaş, ne izlerini gördüm, ne de yakalayabil-dim... Yaa böyle arkadaş, işte ben de onun için içiyorum... Kalbimin içinde hep Aysel... Aahh Aysel ahhh!...

Yakup beyin ağıtı dinmişti. Bu kez garip kişi başladı ağlamaya. Yakup bey de, İlyas efendi de onun sırtına vurdular:

— Ağlama arkadaş ağlama dediler.

Yakup bey sordu:

— Kaç yıl önce oldu arkadaş bu mesele?

— Eh şöyle böyle bir yirmi yıl oldu dedi garip kişi tane tane göz yaşları arasında...

— Benimki de onun yarısı kadar...

Evlendin mi?

— Altı tane çocuğum var... Amma ah Aysel!...

— Ah Nuran!...

— Yâni bir görsem ya arkadaş, bir yüzünü görsem yeter...

— Ben de öyle!...

— Arkadaş evli mi?

İlyas efendi:

— Hayır, dedi.

Garip kişi, sanki bir iş yapacakmış gibi ayağa kalktı:

— Gel arkadaş, gel, seni bir alnından öpeyim, dedi. Ve yüksek sesle:

— Bravo!... Adın ne senin?

— İlyas.

— İlyas kardeşim, bravo sana...

Bak hemen hemen senin baban yerinde yoksam bile, büyük ağabeyin yaşımda varım... Evlenmiyeceksin, anladın mı evlenmiyeceksin...

— Evlenmiyeceğim...

— Yook, öyle değil... Yemin et, vallaha billâha evlenmiyeceğim de...

— Vallahi billâhi evlenmiyeceğim.

— Yaşşaaa!... İçelim arkadaşlar içelim, akıllı insanların şerefine içelim. İlyas kardeşimizin evlenmiyeceğinin şerefine içelim... Ne lan bu, eve girer girmez kapıda karı sıçırar boynuna, odaya giremezsin çocuklar dalar pantolonunun paçasına... Sevgi mi? Yok yahu, vallaha yok, billâha yok. Para... Evet parraaa!... Gün akşama dek inşaatlarda duvar öreceğim diye çalış, para kazan, götür eve onların kör boğazına tep... Yok arkadaş, amma Aysel olsaydı, vah Aysel vah!...

Garip kişi bir daha içti. Ağzını sildikten sonra:

— Lan vallaha yazık be, dedi, er-keklerle. Biz neyiz ulan, dink beygiri mi? Çalış çalış hep ne için? Yok, hiçbir şey için değil. Kadın ne yapar akşama dek? Bir yemek yapar... Çocuk büyüttürmüş... Yok be çocuklar kendileri büyüyorlar be...

İlyas'ın gözü duvardaki mayolu kadın resmine takıldı... İlyas efendinin resme baktığını gören garip kişi:

— Hıh, işte Aysel buna benzerdi... dedi.

Oysa ki resimdeki kadının saçları çok kısa idi...

— Yalnız arkadaş, Aysel'in boyu biraz daha uzundu...

İyice sarhoş olmuşlardı... Bir ara tualete giden Yakup bey iyice salınlıyordu... İlyas efendi hiç ayağa kalkmadığı için bilmiyordu, kendisi nasıl yürüyecekti acaba?... Yakup bey gelince İlyas efendi:

— Kalkalım mı? diye sordu...

— Eh sen bilirsın kalkalım!...

Garip kişi:

— Daha erkendi yahu, dedi... İç-seydik hep beraber, anam avradım olsun ben sizleri çok sevdim... İnsan sevince seviyor. Gelin bakalım şöyle... Başınızı ağrıttım...

Yakup bey:

— Yoo ne münasebet, dedi.

— Ağrıttım arkadaş, vallaha billâha ağrıttım...

— Yok kardeşim...

— Ağrıttım, ağrıttım...

İlyas efendi de:

— Yok yok müsterih ol, deyince, bu kez garip kişi:

— Vallaha da olmaz, billâha da olmaz, dedi. Benim içim rahat etmez. Başınızı ağrıttığımı söyleyin, sonra haram olur bana bu içki... Söyle arkadaş söyle, beni rahat ettirmek istiyorsan söyle!

Yakup bey:

— Yapma be arkadaş, dedi...

— Yahu ben öyle istiyorum, dedi garip kişi...

— Yakup beyin mırıltısı duyuldu:

— Başımı ağrıttım...

Garip kişi, İlyas efendinin kolunu tuttu:

— Sen de, de arkadaş!...

İlyas efendi de aynı şeyi söyleyin-ce, garip kişi:

— Tamama, şimdi içim rahat, gel arkadaş gel öpeyim bir seni. Doyamadım vallahi muhabbetinizle!...

Oysa ki hep kendisi konuşmuştu...

— Ne tatlı anlattın ne tatlı? Neydi sevgilinin ismi?

— Aysel... Ah Aysel ahh!... Yıktın beni fucceten... Gel seni de öpeyim bir arkadaş... Durun, durun Allah aşkına, birer de sigaramı yalın...

Lan insanlık be, insanlık be, değil mi arkadaşlar? İnsan olan bir insan, insandır işte arkadaşlar!

Ellerindeki fisle kapiya yürüdüler. Kapıda gözlerinin feri uçuşu, benzi şapsarı, sakalları çıkmış birisi oturmakta idi kasada. Fişi Yakup bey uzattı. Parayı İlyas efendi...

Yakup bey, İlyas efendinin para uzattığını görünce:

— Olmaz arkadaş, dedi, ben getirdim seni ben vereceğim...

İlyas efendi de:

— Olmaz, dedi...

— Yahu hazırladım ben parayı. Vallahi hazırladım...

Böyle demiş olmasına rağmen, Yakup bey parasının hangi cebinde olduğunu bilmiyordu bile. Boyuna ceplerini karıştırıyor, bir türlü parayı bulup çıkaramıyordu. Belki de parayı sahiden İlyas efendi versin diye mahsustan böyle yapıyordu... İlyas efendi paranın üstünü aldı. Yakup bey:

— Olmadı vallahi arkadaş, dedi... Olmadı ki ne olmadı... Hem ben getireyim, hem parasını sen ver, kitaplar yazmaz bunu... Neyse, bir daha seferki de benden olsun... Vallahi çok sevdim be seni arkadaş... Sen bakma bizim daireye. Hepsi de cılk insanlar... Meselâ o Süleyman bey denen başkâtip, menfaati için anasını satar. Hiç iş yapmaz Allahsız, sanki dünyanın işi kendi elinden çıkıyormuş gibi pozlar takırır... Baş sıkıştı mı müdürden yana olur. Ama her zaman arkadaşlarından yayanmış gibi gözükmesini bilir...

Hem ben sana bir şey diyeyim mi, çok çalışma arkadaş sen. Memurlukta çok çalışana iyi gözle bakmazlar. Sonra insana bir kulp falan takarlar. Gerçi ben varım, kimse teline dın diyemez ya... Sen gene de benim dediğime bak, çok çalışma... Şimdi sen göze gireceğim diyorsun belki... Kimin gözüne gireceksin?

(Devamı var)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiatı : 100 kuruştur.

BİRDENBİRE uyanan Mişel, karanlıkta koynuna giren ve kollarını boynuna dolayan çırpıplak kadının varlığını farkedince, rüya gördüğünü sandı önce. Fakat dokundukları yere inatla yapışan sıcak dudakların yakıcılığı karşısında, bir sahnenin rüya görmekle bir ilişkisi olmadığını anlamakta gecikmedi.

Delikanlı, bir ilaç firmasının reklam şefiydi ve geceyi banliyölerin birinde, karısının kolej arkadaşları olan iki kız kardeşin mütevazı pansiyonlarında geçirmek zorunda kalmıştı.

Genç kadınların ikisi de bekârdı. Birbirleriyle yarışacak güzellikte olmalarına rağmen Josely'nin saçları olgun buğdaylar gibi sarı, Patrisya'ninkilerse simsiyahtı. Her ikisi de, genç adama dolaylı şekilde çok şeyler anlatmaya çalışıyorlardı.

Pansiyonda bir üçüncü dişi daha vardı ki, hiç de ev sahiplerinden geri kalmıyordu güzellikten yana: Hizmetçi Jaki... Harikulâde bacaklara sahip olan bu kız, mini eteği sayesinde en güzel yönlerini gözler önüne seriyor, Mişel'e sürtünmeden yanından geçmiyordu.

Müşterinin pek az olduğu bu mevsimde, genç adam büyük bir sevinçle karşılanmıştı. Yemeklerini iki güzel kızkardeşle aynı masada yiyor, hizmetini, erkekleri tahrik etmede usta olduğu anlaşılan mini etekli Jaki yapıyordu.

Bu nefis üçlü karşısında Mişel de şaşırıyordu. Hangisini seçecekti? Bazen Josely'nin ateşli bakışlarına kapılıyor, bazan Patrisya'nın dolgun göğüsleri aklını başından alıyordu. Ya Jaki'nin bacakları?...

Kızkardeşlerin sarışın olanı yemekte sormuştu:

— Demek hâlâ çocuğunuz olmadı? Kızarmıştı Mişel. Bu konunun a-

— Geçen sene antika vazoyu kırdığı günün yıldönümü bugün karıcığım!..

cılmasını istemiyordu. Baba olmak için mümkün olan her şey yaptığı halde, suçu karısının üstüne atmıştı:

— Solange istemiyor.

Oysa bir çocuk sahibi olabilmek için karısının katlanamayacağı fedakârlık yoktu.

Sonra elektrikler sönmüş, konu kendiliğinden değişivermişti:

— Bu Allahın belası elektrikler de sık sık kesilmese olmaz sanki! diye homurdanmıştı Patrisya.

Ve Mişel bir mum ışığının yardımıyla girmişti yatak odasına.

Bütün bunları aklından geçirirken, hâlâ kollarının arasındaki dolgun vücutlu kadının kim olduğunu anlayamamıştı. Mübarek kadın değil, şehvet küpüydü sanki! Hangisiydi acaba? Josely mi, Patrisya mı, Jaki miydi? Üçünü de andırıyordu. Titreyen güzel kokulu boynu öperken fısıldadı:

— Kimsin sen?

Cevap yok.

Kısa bir duraklamadan sonra kibritle almak için kolunu masaya doğru uzattı, bulamadı. Kimliğini öğrenemediği kadının yeni bir saldırısı-

la, yepyeni bir heyecan bulutunun arasında kayboldu.

Uyandıği zaman gün çoktan yükselmışti. Genç adam kendini çok yorgun hissediyordu. Bununla beraber, geçirdiği çılgın geceyi hatırlayınca gülmüştü. Heyecanla doğrulup yatağa baktı. Bir saç tokasından başka bir şey yoktu. Sevgilisi yok olmuştu. Kalktı, yıkanıp giyinerek kahvaltıya indi.

Bütün dikkatine rağmen geceyi kiminle geçirdiğini anlayamamıştı. Kadınların üçü de yanında, üçü de aynı sevimlilikteydi. «Buraya bir gün yeniden geleceğim» diye geçirdi içinden. «Bu sefer yastığımın altına da bir elektrik feneri saklayacağım!»

Oraya ancak bir yıl sonra gelebildi tekrar. Fakat yalnız değildi. Yanında karısı ve kucağında üç aylık bebekleri vardı. Pansiyon sahibi kızlarla karısının karşılaşması, biraz şüpheye düşürdü Mişel'i. Yıllar öncesinin kolej arkadaşları, birbirlerini tanımakta hiç güçlük çekmemişlerdi. Hele karısının pansiyonun içini karış karış bilmesine ne demeli? Valizini alan kadın, kimse yol göstermeden yürüdü, yine kimsenin yar-

dımı olmadan kocasının bir yıl önce bir gece konakladığı odaya girdi. Soyunup döktürürken şaşkın bakışlarla kendini izleyen Mişel'e:

— Rica ederim, gece uyanıp «Sen kimsin?» diye başımın etini yemel deyince genç adam afalladı.

Ve elektriğin kesildiği gece karısını, kendi karısıyla aldattığını işte o zaman anladı!

Leopold Macciera'den çeviren:

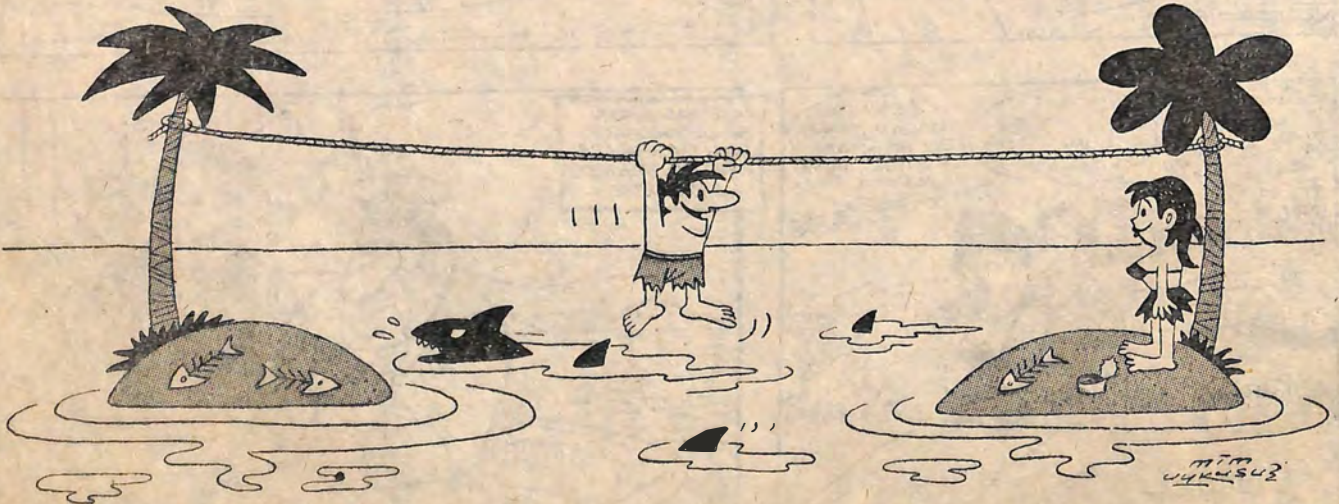
Süheylâ AYKUT

✱

Sürat cezası

George Peppard, bir gün Teksas'ın bir şehrine gider, arabasını bir yere parkeder etmez hemen bir trafik polisi gelir, ondan fazla süratle gittiği için on dolarlık ceza keser. Tanınmış artist hemen çıkarp polise yirmi dolar uzatır ve:

— Aynı süratle buradan uzaklaşmak istiyorum, onun için de bir makbuz kes! der.

— İşte, benim asma köprüm de bu!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Sakin ha!

Karısı ölmüştü. Fakat aksilik bu ya, apartmanın daracık merdivenlerinden tabut indirilirken taşıyıcının ayağı basamaklardan birindeki kertiğe takıldı, yere düşen tabutun kapağı açıldı ve öldüğü sanılan kadın sarsıntının etkisiyle ayıldı. Cenaze töreni için toplananlar sevinçle bu mucizeyi kutladılar.

On yıllık bir yaşayıştan sonra yine öldü kadın. Yine eş dost toplandı, ölüyü gözyaşlarıyla tabuta koydu, taşıyıcı ile yardımcılar merdivenleri inmeye koyuldu. On yıl önce tabutun devrildiği yere yaklaşıldığını gören üzgün koca, basamakları üçer beşer atlayarak taşıyıcının yanına geldi, kulağına eğilerek:

— Aman dikkat et, şuradaki kertiğe sakın ayağın takılmasın! dedi.

Karışmak olmaz

Kocası yeni ölmüştü. Teselliye gelen kadın arkadaşlarından biri:

— Kocanın ruhu için kilisede ayin yaptırarak mısın? diye sordu.

— Hayır, diye cevap verdi genç dul.

— Neden?...

— Kocanın ruhu cennete gitsen, aine ihtiyaç duymaz. Cennete gittiysen, nasıl olsa bir kilise duasıyla kurtulmaz.

— Ya Arafat'ta ıstırap ve işkence çekiyorsa?

— O zaman da Tanrının işine karışılmaz!

Mesele

Akıl hastanesini dolaşan gazeteci, hastalardan birinin odasına girdi. Dengesini bulmaya çalışan amuda kalkmış deliye:

— El üstünde yürümek küçümsecek bir şey değil ama, güç gelmiyor mu size? diye sordu.

— Yok canım, diye cevap verdi deli. Bacakları havaya dikmenin bir güçlüğü yok. Asıl güç olan, dünyayı ellerinin ucunda tutmak!

Yazısız

Gelenek

İskoçya'da ikramiyeli satış yapan bir bakkal dükkânı, müşterilerin hücumuna uğramıştı. Bir ara, özlem dolu bakışlarını vitrinden ayırmayan fakir giyimli, yaşlıca bir kadına gözü ilişen dükkân sahibi gerçek bir İskoçyalı olmasına rağmen kadıncağının haline acıdı:

— İçeri giriniz madam, dedi. Bir sepet alı, istediğiniz yiyeceği doldurunuz. Sizden para almayacağım.

Teşekkür ederek içeri giren kadın alacaklarını aldıktan sonra kasaya yaklaştı.

— Geçiniz, diye fısıldadı dükkân sahibi. Sizden para almaya çağımızı söylemiştim.

Kadın da gerçek bir İskoçyalıydı:

— Biliyorum, dedi. Para vermiyorum, ikramiye kuponumu bekliyorum!

Ticaret

Moiz ile Sarah'ın piyasanın en işlek yerinde küçük bir dükkânları vardı. Çalışkan bir çift olan karı koca öylesine bağlıydılar ki işlerine, başbaşa kaldıkları zaman bile ticareti kafalarından atamıyorlardı. Meselâ Sarah'ın başı ağrısa da:

— Kocacığım, bir aspirin var mı? diye sorsa:

— Güzel aspirinler, ucuz kininler, kirahk smokinler var, derdi Moiz.

Moiz'in karını acıksa karısına sorardı:

— Kelepir bir şeyler var mı?

Bir akşam karısının odasına girerek:

— Elimde sağlam bir mal var, dedi.

— Şimdi çok yorgunum, diye cevap verdi Sarah. Yarına kadar bekle.

Moiz çıktı, bir süre sonra yalnızlıktan sıkılan Sarah kocasının odasına gitti:

— Moiz, diye dürttü adamı. Malı almaya geldim.

— Ayda be kuzum, dedi Moiz. Tazeliğini kaybetmesin diye onu hizmetçiye verdim!

— Duvak kalsa da olur. Sen diğerlerini çıkar kocacığım!

Öfkeli adam

Paris'e ilk defa gelmişti. Güzel bir film afişi görerek sinemaya girdi. Bir bilet aldı. Az sonra tekrar gişeye sokulup bir bilet daha aldı. İki dakika geçmeden bir bilet daha alınca, gişedeki memur:

— Affedersiniz mösyö, dedi. Madem kalabalıksınız, neden biletleri topluca almıyorsunuz?

— Ne kalabalığı birader, dedi adam. Tek başımayım. Bileti alıyorum, tam içeri gireceğim zaman sinirli herifin biri bileti kapıyor elimden, hooop ikiye bölüyor! Bize de yeniden bilet alma düşüyor!

Yüzük

Evlendiğinin ertesi günü karısına güzel bir elmas yüzük hediye eden genç erkek:

— Kuyumcunun söylediklerini unutmadan anlatayım, dedi. Yüzüğün parlaklığını kaybetmemesi için, günde en az iki kere bulaşık suyunu girmesi gerekiyormuş şekerim!

Şampiyonun romanı!

Bir bisiklet şampiyonu, tanınmış yazar Alberto Moraviya'ya sorar:

— Kuvvetli bacaklarım yanı sıra sağlam bir kafaya da sahip olduğumu göstermek için bir roman yazacağım, ne dersiniz, ilgi görür mü?

Moraviya şu karşılığı verir:

— Muhakkak, onun seyircisi çok olacaktır!...

Tercüme

İlahi Komedy'yi, diline çeviren Alman yazarı Carlo Bertrand bir gün, bir meslektaşına şöyle demiş:

«— Dostum, tercüme tıpkı kadına benzer. Güzelleri sadık olmaz, sadık olanları da güzel olmaz!...»

Yazısız

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

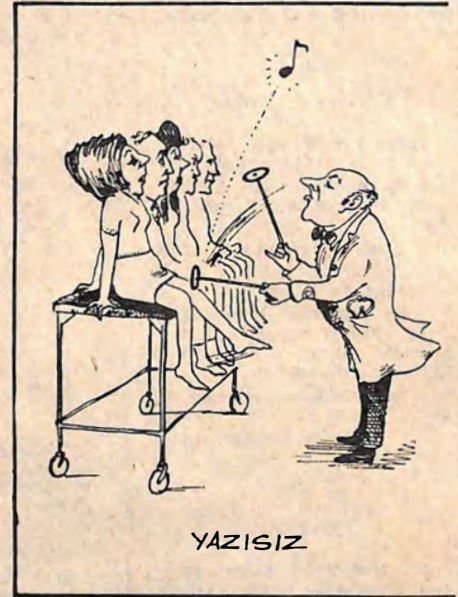
— AMAN, ELİNİZİ ÇIPLAK SIRTIMA KOYMAYIN ... KOCAM SİNİRLENİYOR !..

YAZISIZ

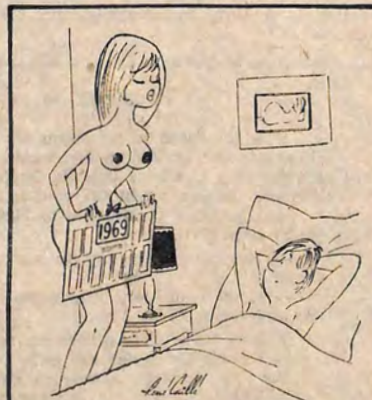
YAZISIZ

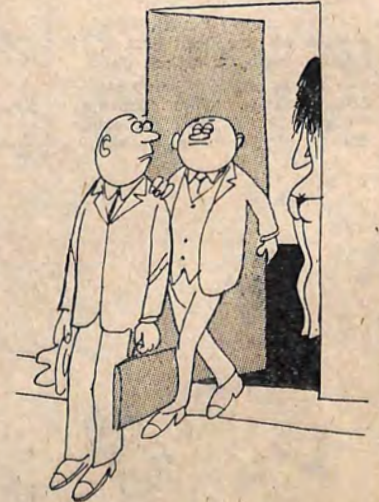
YAZISIZ

YAZISIZ

— EVLİLİĞİMİZİN YILDÖNÜ. MÜNÜ KUTLAMİYACAK MIYIZ KOCACIĞIM !..

— Y000, BÜROMDA RAHAT K0NUŞAMAYIZ ... GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ SEKRETERİM HALÂ İŞİNİ BİTİREMEDİ !..

YARINI

TALİHE
TESADÜFE
BIRAKMAYINIZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI

(Basın : 60193 - A - 20331 — 36)

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık işlemleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servisini - IBM makinaları ile teçhiz etmiştir. Çalışmalarımızda "Emniyet ve Sür'at" parolamızdır.

(Basın : 60103 - A - 20168 — 37)

VB

Şansınız
Başarıınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Ak. : 38)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

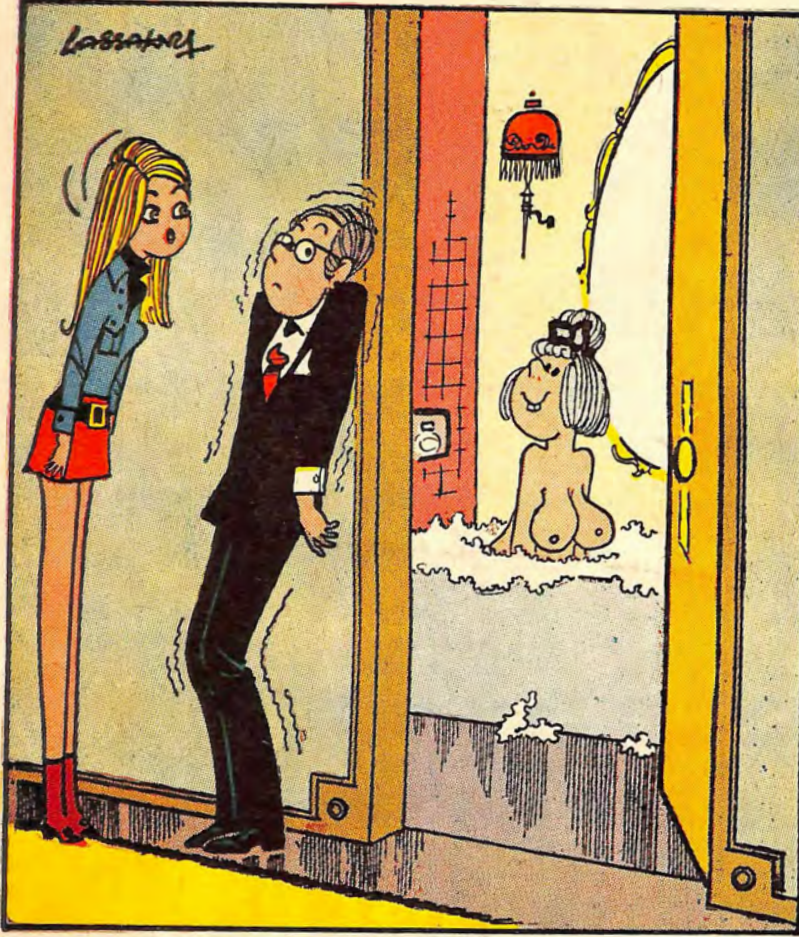
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8-10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

AKHABA

— KOCAMSA ALDIRMA GÜZELİM, İÇKİNİ RAHATÇA İÇ ... ÖNCE BULAŞIK YIKA MAYA GİDER !..

— POOL, SENİ BU KADAR TEYZEM Mİ KORKUTTU ?..

— ÖZEL BİR İŞARETİNİZ VAR MI ?..
— VAR AMA , ARKADAŞLARINIZIN ÖNÜNDE GÖSTEREMEM !..

— YEMEĞE ÇAĞIRDI AMA , SEN YİNE BANA BİR ŞEYLER SAKLA ... BELKİ KAVGA EDERİZ !..